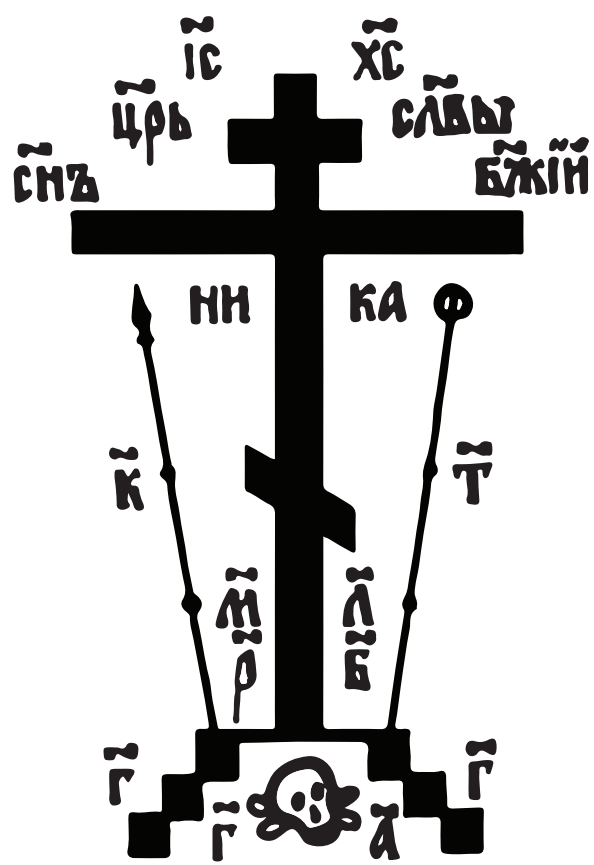

Велікїй канѡнз

ПОНЕДѢЛЬНИКЗ

Велик канон

ПОНЕДЕЛНИК

Βελίκῃ κανώνη
πρῖβναγω Ὁτца нάшеγω
ἀνδρέα κρήτскаγω

Велик канон
на преподобния наш отец
Андрей Критски

Велик канон на преподобния наш отец Андрей Критски

Български превод:

<http://bulgarian-orthodox-church.org/rr/liturg/tripesnvp-01-vkanon.pdf>

© Фондация «Свети Седмочисленици»

София

2013

**Въ понедѣльникъ
пѣрвыѧ седмицы
сѣтѣхъ постѡвъ,
на повечѣрїи.**

**Творїмъ же на кїйждо
тропарь поклоны Ѣ,
глаголюще ѡ сѣтѣхъ: Помїлуй
мѧ бже, помїлуй мѧ.**

**Великїй канѡнъ.
Гласъ ѡ.**

Пѣснь ѧ.

**Ирмосъ, по двѣжды:
Помощникъ ѡ покровитель
всїтъ мнѣ во спсѣнїе: сїи
мой вѣхъ ѡ прославлю ѡго:
вѣхъ Отца моего, ѡ вознесѣ
ѡго: славно во прославїсѧ.**

**Припѣвъ: Помїлуй мѧ, бже,
помїлуй мѧ.**

**В понедельник на
първата седмица на
светия Велик пост,
на Повечерието.**

**На всеки тропар правим
по три поклона и на всеки
стих: Помилуй ме, Боже,
помилуй ме.**

**Велик канон.
Глас шести.**

Песен 1.

**Ирмос: Помощник и
покровител Той ми бе
за спасение - Той е Бог
мой и ще Го прославя,
Бог на отца ми и ще Го
превъзносям, задето славно
се прослави.**

**Припев: Помилуй ме,
Боже, помилуй ме!**

Ѽкѡдѡ начнѣ плáкати
ѡкаáннагѡ моегѡ житiа
дѣáнiй; кѡе ли положѣ
начáло, хрiтѣ, нынѣшнемѣ
рыдáнiю; но iакѡ
блгѡвтрѡбенз, дáждь мнѣ
прегрѣшѣнiй ѡставлѣнiе.

Грáднѣ ѡкаáннаѣ дѡшѣ, съ
плѡтiю твоѣю, зиждiтелю
всѣхъ испѡвѣждьсѣ, и
ѡстáнисѣ прѡчѣе прѣжднáгѡ
безелѡкѣсiа, и принеси бгѣ въ
покаáнiи слѣзы.

Первѡздáннагѡ áдáма
престѣплѣнiю поревнѡвáвз,
познахъ себѣ ѡбнажѣна ѡ
бгѣ и прiносѡщнагѡ црiтвiа
и слáдостнѣ, грѣхъ радн
моиухъ.

Оубѡ мнѣ ѡкаáннаѣ
дѡшѣ, чтѡ оубѡдѡбниа сѣ
ѣси перѡвѣй ѣвѣ; вiдѣла
бо ѣси слѣ, и оубѡзвiа сѣ
ѣси гѡрцѣ, и коснѡла сѣ
ѣси дрѣва и вкѡсiла ѣси
дѣрзѡстнѡ безелѡкѣснѡ
снѣднѣ.

Отде да почна да оплаквам
делата на моя окаян
живот? Какво ли начало
да полага, Христе, на
сегашното ридание? Но
като милосърден, прости
ми прегрешенията.

Върви, окаяна душо с
плътта си, изповядай се
на Създателя на всички,
откажи се, прочее, от
придишното безумие и
принеси Богу съззи в
покаяние.

След като усърдно
подражавах на
престъплението на
първосъздадения Адам
познах, че съм се лишил
от Бога, от вечното
царство и сладост заради
моите грехове.

Горко ми, окаяна моя
душо, защо се оприличи
на първата Ева? - погледна
лошо и горчиво бе ранена,
докосна дървото и с
дързост вкуси от ястието
безсловесно.

Вмѣстѣ ѿ ѿчлвственна
мысленна мнѣ бысть
ѿца, во плоти страстный
пмыслъ, показавъ сладка
и вкушавъ прѣхъ горькаго
напоенїа.

Достойно изъ едема изгнанъ
бысть, ѿкъ не сохранивъ
единъ твою, спсе, заповѣдь
адамъ: азъ же что
постраждѣ, ѿметѣа всегда
животна твоѣ словеса;

Глава, трѣченъ: Превъшна
трѣце, во единичѣ
покланѣмаа, возми бремя
ѿ мене тяжкое греховное,
и ѿкъ благоутробна, даждь
ми слезы оумиленїа.

И нынѣ, вѣгородиченъ: Бже,
надежде и предстательство
тебѣ поющихъ, возми бремя
ѿ мене тяжкое греховное,
и ѿкъ влчца чтаа,
кающаа прїими мѣ.

Наместо Ева в плът,
пред мене застана
нечествената Ева
- плътскїят страстен
помисъл, който обещава
сладост, ала при вкуване е
всякога горчиво питие.

Заслужено изгонен бе
Адам от рая, затуй, че
не опази едничка Твоя
заповед, Спасителю; а как
ли трябва да пострадам аз,
задето всякога презирам
Твоите животворни слова?

Слава: Троице
вечносуществоваща, на
Която като на Бог Един
се кланяме, сними от мене
тежкото греховно бремя и
като благосърдечна, дай ми
слези на покаяние!

И сега: Богородице,
надеждо и застъпнице на
онїа, които те възпяват,
сними от мене тежкото
греховно бремя и като
чиста Владичица, прїеми
ме в покаяние.

ПѢСНЬ Ъ.

Ирмосъ: Ѡномѣ нѣо, ѣ
возглаголю, ѣ воспоѣ хрѣта,
Ѡ дѣвы плѣтѣю пришѣдшаго.

Ѡномѣ нѣо, ѣ возглаголю,
землѣ, вѣншай гласъ,
кающійся къ бгѣ ѣ
воспѣвающій ѣго.

Ѡномѣ ми, бже, спсе
моѣ млѣтвнымъ твоимъ
Ѡкомъ, ѣ прѣимѣ моѣ
тѣплоѣ исповѣданіѣ.

Согрѣшнхъ паче всѣхъ
человѣкъ, ѣдинъ согрѣшнхъ
тебѣ: но оущѣдри ѣакъ бгѣ,
спсе, творѣніѣ твоѣ.

Ѡобразнхъ моихъ страстѣй
безобразіѣ, любослѣстными
стремлѣньми погубнхъ оумѣ
красотѣ.

Бурѣ мѣ слыхъ
шѣдержитъ, блговѣтробнѣ
гдѣ: но ѣакъ петрѣ, ѣ мнѣ
рѣкъ прострѣ.

Песен 2.

Ирмос: Чуй, о небе, и аз
ще заговоря и Христа ще
възпея, дошъл в плът от
Дева.

Чуй, о небе, и аз ще
заговоря, чуй, земьо, гласа
на каещия се пред Бога и
възпяващия Го.

Погледни на мене, Боже
Спасителю мой, с Твоего
милостиво око и прими
моята гореща изповед.

Единствен аз пред Тебе
повече от всички хора
съгреших: но като Бог,
Спасителю, смил се над
Твоего създание.

Приех върху си
безобразния печат на
страстите и красотата на
ума погубих в похотливите
стремления.

Буря от зло бушува в мене,
премилостиви Господи: но
както на Петър, и на мене
подай ръка.

Шкверни́хъ плóти моеѧ
рнѣ и ѡкалѧхъ ѣже по
ѡбразѣ, спсе, и по подóбїю.

Шмрачнѣхъ дшѣвнѣю красотѣ
страстѣй сластѣмнѣ, и
всѧчески вѣсь оумъ перстѣ
сотвори́хъ.

Раздра́хъ нынѣ ѡдежда
моѡ первѣю, ѡже мнѣ нѣтъкѧ
зидѣтель нѣз нача́ла, и
ѡтвѣдѣ лежѣ нагѣ.

Швлекóхсѧ въ раздрáннѣю
рнѣ, ѡже нѣтъкѧ ми смѣй
совѣтомъ, и стыждѣсѧ.

Слѣзы влѣднѣцы, щѣдре, и
ѧзъ предлагѧю: ѡчѣти мѧ,
спсе, блгѡвтрóбїемъ твоимъ.

Воззрѣхъ на садóвнѣю
красотѣ и прельстѣхсѧ
оумомъ: и ѡтвѣдѣ лежѣ
нагѣ, и срамлѧхсѧ.

Дрехата на плѣтта си
оквернихъ, Спасителю,
и Твоя образ и подобие
очернихъ в мене.

Суслаждане от страстите
душевната си красота
превѣрнахъ в мрак и целия
си ум докрай превѣрнахъ в
прѣст.

Раздрахъ първоначалната
одежда, що бе ми изгѣкал
Създателят в началото и
гол лежа сега.

Навлякох парцаливата
дреха, която с коварен
съвет ми изгѣка змията и
цял съм в срам.

И аз пред Тебе сълзите
на блудницата проливам,
Милостивий: Спасителю
мой, очисти ме по Твоето
добросърдечие.

Погледнах красотата на
дървото и мойт ум се
прельсти, затуй сега лежа
без дреха и цял съм в срам.

Дѣлаша на хребтѣ моѣмъ
всѣ начáльницы страстѣй,
продолжающе на мѣ
беззаконїе ѣхъ.

Слáва, трѣтенз: Ёдинаго
тѣ въз тріѣхъ лицѣхъ, бѣа
всѣхъ пою, оца и сѣа и
дѣа сѣаго.

И нынѣ, вѣгородиченз:
Пречѣтаа вѣе дѣо, ёдина
всепѣтаа, моли прилѣжнѡ
во ѣже спѣтїсѣа нáмъ.

Пѣснь г.

Ирмосъ: На недвижимѣмъ
хрѣтѣ, камени заповѣдей
твоихъ оутверди моѣ
помышленїе.

Огнь ѡ гдѣа иногдѣ гдѣ
ѡдождивъ, зѣмлю содомскѡю
прѣжде попалї.

На горѣ спасѣйсѣа, дѡшѣ,
ѣкоже лѡтѣ оный, и въз
снговрх оугонзѣй.

Всички господари на
страстите превиваха гърба
ми и вършеха безспир над
мене беззаконїята си.

Слава: Възпявам Те,
Единия на всички Бог в
три Лица: Отец, Син и Дух
Светий.

И сега: Пречиста
Богородице Дево,
единствена от всички
възпявана, усърдно се
моли да се спасим!

Песен 3.

Ирмос: Върху
непоклатимия камък на
Твоите заповеди, утвърди,
Христе, моите мисли.

Огнь от Господа в
древност Господ изсипа и
земята содомска изпепели.

В планината се спасявай,
душо, като древния Лот и
бързай към Сигор.

Бѣгай запалѣніа, ѿ дѹшѣ,
бѣгай содомскагѡ горѣніа,
бѣгай тлѣніа вѣтвеннагѡ
плáмене.

Согрѣшнѣхъ тебѣ́ є́динѣхъ ѡ́зъ,
согрѣшнѣхъ ꙗ́че всѣ́хъ, хрѣ́стѣ́
спісе, да не прѣзриши менѣ́.

Ты єси́ ꙗ́кыи добрый,
взыщи́ менѣ́ ѡ́гнца, и
завлѣждшагѡ да не
прѣзриши менѣ́.

Ты єси́ сла́дкій, іисе, ты єси́
созда́тель мо́й: въ тебѣ́,
спісе, ѡ́правдаюся.

Исповѣ́даюся тебѣ́, спісе:
согрѣшнѣхъ, согрѣшнѣхъ тнѣ́:
но ѡ́слави, ѡ́стави мнѣ́,
ѡ́къ блгѡвѣ́рѡвенъ.

Сла́ва, трѣ́ченъ: ѿ трѣ́це
є́динице вѣ́же! спіснѣ́ насъ ѡ́
прелестьнѣ́, и ѡ́скѹ́шеній, и
ѡ́бсто́лній.

Бягай от пламъците, душо,
бягай от огня содомски,
бягай от унищожавация
пламък Божий.

Съгрѣших пред Тебе
едничък аз, съгрѣших
повече от всички,
Христе Спасителю: не ме
презираи!

Ти си добрият Пастир,
потърси мене, агнето, и не
презираи мене, заблудения.

Ти си моят пресладък
Иисус, Ти си моят
Създател: в Тебе,
Спасителю, ще бъда
оправдан.

Изповядвам Ти се,
Спасителю: съгрѣших,
съгрѣших пред Тебе, но
облекчи, прости ми като
благосърдечен.

Слава: О, Троице,
Единице, Боже! Спаси ни
от заблуди, от изкушения и
от опасности.

И нынѣ, вѣгорѣдиченъ:
Радѣйсѧ, вѣгопрѣдѣнаѧ
оутрѣбо, радѣйсѧ, прѣтоле
гдѣнь, радѣйсѧ, мѣти жѣзни
нашеѧ.

Пѣснь Ѣ.

Ирмосъ: Оуслыша прѣрокъ
пришествѣе твоѣ гдѣ, и
оубоѧсѧ, ѣкѡ хощеши
ѡ дѣвы родѣтисѧ, и
человѣкъмъ ѣвѣнтисѧ, и
глаголаше: оуслышахъ слѣхъ
твоѣ, и оубоѧхсѧ, слава
силѣ твоѣй гдѣ.

Дѣлхъ твоѣхъ да не
прѣзриши, создѣнїѧ твоегѡ
да не ѡстаѡиши, правосѣде,
ѣще и ѣдѣнъ согрѣшѣхъ,
ѣкѡ человекъ, паче всѧкагѡ
человѣка, члѣвѣколюбче, но
ѣмаши, ѣкѡ гдѣ всѣхъ,
власть ѡстаѡлѣти грѣхѣ.

И сега: Радвай се, приела
Бога в себе си утробо,
радвай се, Престоле
Господен, радвай се,
Майко на нашия Живот!

Песен 4.

Ирмос: Чу пророкъ за
Твоего идване, Господи, и
се уплаши, че ще се родиш
от Дева и на човеците
ще се явиш и казваше:
„Чух вѣстга за Тебе, и се
уплаших“: слава на Твоего
всемогѣщество, Господи!

Творенията Твои не
отхвѣрляй, не изоставяй
Твоего създание, праведни
Сѣдия, макар и сам, като
човек да съгрѣших повече
от всеки друг човек, но
Ти, Човеколюбецо, като
Господар на всичко,
имаш власт да прощаваш
греховете.

Приближа́ется, дѹше,
конѣцъ, приближа́ется, и
нерадѣши, ни готѡвнши сѧ:
врѣмѧ сокра́щается,
восста́ни, бли́зъ при двѣрехъ
сѹдїѧ ѣсть: ѡ́къ со́нѣ,
ѡ́къ цѣвѣтъ, врѣмѧ житїѧ
течѣтъ: что́ все мѧтѣм сѧ;

Воспрани, ѿ дѹше моѧ,
дѣѧнїѧ твоѧ, ѡ́же
содѣлала еси, помышлѧи,
и сїѧ предъ лицѣ твоѣ
принеси, и ка́пли испѹтнї
слѣзъ твоихъ: рцы со
дерзновѣнїемъ дѣѧнїѧ
и помышлѣнїѧ хрѣтѹ, и
о́правди сѧ.

Не бысть въ житїи
грѣхѧ, ни дѣѧнїѧ, ни
сло́вы, ѣ́же ѡ́зъ, спсе,
не согрѣшнхъ о́умомъ и
сло́вомъ, и произволѣнїемъ и
предложѣнїемъ, и мыслїю и
дѣѧнїемъ согрѣшнхъ, ѡ́къ
ѡ́нъ никто́же когда́.

Приближава се краят,
душо, приближава се,
а ти нехаеш, нито се
приготовяш; ето, времето
намалява, стани, Съдията
е близо до вратите! Като
сѣн преминава, като цвят
увяхва времето на живота,
защо се суетим напразно?

Пробуди се, о, душо
моя! Мисли си за делата,
що си сторила, пред
погледа си ги тури и нека
потекат слъзите ти - смело
изповядай пред Христа
делата и мислите си, за да
бъдеш оправдана!

Няма, Спасителю, в живота
грѣх, нито деяние, ни зло, с
които да не съм съгрешил
било с ум, слово или
съчувствие, с намерение,
с мисъл или с дело, тъй
както никоѹ друг никога не
е съгрешавал.

ѠсюдѸ ѡсѸждѣнѸ вѸхѸ,
ѠсюдѸ препрѣнѸ вѸхѸ
ѡзѸ ѡкалнннѸ Ѡ своеѡ
сѡвѣстнѸ, ѣѡже ничтѡже
вѸ мѡрѣ нѸжнѣйше: сѸдѣ
нѸзбѡвнтелю мѡнѸ, ѡ вѣдче,
пощаднѸ ѡ нѸзбѡвн, ѡ спсѡ
мѡ рабѡ твоегѡ.

Дѣствнца, юже вѡдѣ дрѣвле
велѡкѡй вѸ патрѡарсѣхѸ,
оѸказѡнѣе ѣсть дѸше мѡѡ,
дѣѡтельнагѡ вѡсхождѣнѡ,
разѡмнагѡ вѡзшествѡѡ: ѡще
хѡщешн оѸбѡ, дѣѡнѣмѸ,
нѸ рѡзѡмомѸ, нѸ зрѣнѣмѸ
пожнѡтн, ѡвновѡѡ.

Знѡй днѣвнѡй прѣтерпѣ
лншенѡ рѡдн патрѡархѸ,
нѸ мрѡзѸ ноцнѡй понесѣ,
на всѡкѸ дѣнь снабдѣнѡѡ
творѡ, пасѡнѸ, трѸждѡѡѡѡ,
работѡѡѡ, да двѣ женѣ
сочѣтѡѣтѸ.

Затова и съм осъден,
затова и съм разобличен,
окаяният аз, от съвестта
си, от която няма нищо
по-строго на света:
Съдия, Избавителю мой
и Всеводецо, пощади и
избави, и спаси ме, Твоя
раб.

Стълбата, която в
древност видя Великият
сред патриарсите, е
указание, душо моя, за
възхождението чрез дела
и за възшествието с разум
- ако ли искаш да живееш
в деятелност, разумност и
съзерцание - обнови се.

Патриархът претърпя
заради лишението
дневния зной и понесе
нощния мраз, трупайки
всекидневни придобивки;
пасеше стадото, трудеше
се и работеше, за да събере
две жени.

ЖЕНЫ ми двѣ развѣѣи,
дѣѣніе же ѿ развѣѣи въ
зрѣніи, лию оубо дѣѣніе,
ѣкѣ многаднѣю:
рахиль же развѣѣи, ѣкѣ
многогруднѣю: ѣбо кромѣ
грудѣвъ, ни дѣѣніе, ни
зрѣніе двѣ, ѣсправитсѣ.

Слава, трѣенъ: Нераздѣльное
существомъ, неслитное
лицо бгословлю тѣ,
трѣенное єдино бжествѣ,
ѣкѣ єдиноцарственное
ѿ сопрѣтѣльное, копѣю ти
пѣснь великѣю, въ вышнихъ
трегубѣхъ пѣсногловнѣю.

И нынѣ, вѣторѣенъ: И
раждаеш ѿ дѣвствѣши,
ѿ пребываеш ѿбоудѣ
єстествомъ дѣѣ: рождѣйсѣ
ѿновлѣтсѣ законы
єстествоѣ, оутрѣѣ же
раждаѣтсѣ, не раждающаѣ.
бгѣ ѿдѣѣ же хощѣтсѣ,
повѣждаѣтсѣ єстествоѣ чѣнъ:
творѣтсѣ во єлика хощѣтсѣ.

Под две жени разбирай
деяние и разум в
съзерцанието, многодетната
Лия (разбирай) като деяние,
а многострадалната Рахил
- като разум, защото, душо,
без трудове нито в деянието,
нито в съзерцанието не ще
успееш.

Слава: По същество
неразделимо и по
лица неслято, Тебе,
Троично Единно
Божество богословя,
като Единоцарствено
и Съпрестолно, Теб
пея песента велика, в
обителите горни възпявана
тройствено.

И сега: И раждаш и пак
си Дева, като и в двете
състояния оставаш девица
по естество: от Теб
Родилият се обновява
законите на естеството
и ражда Го утробата без
болка. Където Бог поиска,
там законът на естеството
се разтрогва, защото Бог
върши всичко, каквото
пожелае.

ПѢСНЬ ҃.

Ирмосъ: Ѽ нощѣ
оутреннююша, члвѣколюбче,
просвѣтити молюся, и
настави и мене на
повелѣнїа твоѧ: и навчи
мѧ спсе, творити волю
твою.

Вз нощѣ житїе мое
прендохъ присно, тьма бо
высть и глбока мнѣ мгла,
нощъ грѣхѧ: но ѡкв дне
сына спсе покажи мѧ.

Рзвѣма подражаа ѡкаанный
ѡзъ, содѣлахъ беззаконный
и законопретвпный совѣтъ
на бга вышнаго, ѡсквернивъ
ложе мое, ѡкв оутче оуз.

Исповѣдаюся тебѣ хртѣ
црю, согрѣшнхъ, согрѣшнхъ,
ѡкв прежде ѡсифа братїа
продавшїи, чистоты плодъ
и целомъдриа.

Песен 5.

Ирмос: Човеколюбце,
моля Ти се, просвети
мене, който от нощен час
в молитва подранявам, и
настави ме с повеленията
Твои, и научи ме,
Спасителю, да върша
Твоята воля.

Живота си преминах в
непрестанна нощ, понеже
нощта греховна за мене
бе тьма и гъста мъгла. Но
направи ме, Спасителю,
син на деня.

Подобно на Рувим и
аз окаяният извърших
престъпно и незаконно
дело пред Всевишния Бог,
като оскверних леглото
си, както Рувим оскверни
бащиното си ложе.

Изповядвам се пред Тебе,
Христе Царю, съгреших,
съгреших, както в древност
братята, които продадох
Йосиф, като продадох
плода на чистотата и
целомъдрието.

Ѧ сродникѡвѡх прѣведнаѡх
дѡшѡ свѡзѡсѡ, продѡсѡ вѡ
работѣ слѡдкѣи, во ѡбразѡх
гдѣи: ты же всѡ дѡшѡ,
продѡсѡ ѣси слѡбни
твоѡи.

Иѡсифа прѣведнагѡ и
цѣломѡдреннагѡ оумѡ
подражай ѡкаѡннаѡ, и
ненскѡснаѡ дѡшѡ, и не
ѡсквернѡйсѡ безсловѣсными
стремлѣнѡи прѣснѡ
беззакѡннѡи.

Ѧще и вѡ рѡвѣ пожнѡе
иногда иѡсифѡх, вѡко гдѣи,
но во ѡбразѡх погрѣбѣнѡи и
востѡнѡи твоегѡ: ѡзѡ же
чтѡ тебе когдѡ сицевѡе
принесѡ;

Слѡва, трѣенѡ: Тѡ
трѣѡ слѡбнѡх, ѣдѣнагѡ
вѡга: сѡтѡ, сѡтѡ, сѡтѡ ѣси
ѡче, сѡе и дѡше, прѡстѡе
сѡщѡствѡ, ѣдѣнице прѣснѡ
поклѡнѡемаѡ.

Душата праведна бе
вързана от сродниците си
и възлюбения бе продаден
в робство, като предобраз
на Господа; а ти, душо,
цяла си се продала на
своите пороци.

На праведния и
целомъдрен ум на Йосиф
подражай, окаяна и
жалка душо, и недей се
осквернява като следваш
беззаконно скотските си
стремления.

Макар и в ямата да поживя
някога Йосиф, Владико
Господи, той бе предобраз
на Твоето погребение и
възкресение: а аз ще мога
ли някога да Ти принеса
нещо подобно?

Слава: Теб, Троице,
прославяме - Единия Бог:
Свят, Свят, Свят си Отче,
Сине, и Душе, просто
Същество, Единица, на
Когото вечно се покланят.

И нынѣ, вѣгородиченъ: Изъ
тебѣ ѡблечѣся въ мое
смѣшеніе, нетлѣннаа,
взмѣжнаа мѣти дѣо, вѣхъ
создѣвнхъ вѣки, и соединнхъ
себѣ члвчѣское ѣстество.

Пѣснь 5.

Ирмосъ: Возопѣхъ всѣмъ
сѣрдцемъ моимъ къ щедрымъ
бѣхъ, и оуслыша мѣ ѡ ѣда
пренсподнаго, и возведѣ ѡ
тлѣи живѣтхъ мой.

Слѣзы спсе ѡчию моею, и изъ
глубиннхъ въздыханіа чистѣ
приношѣ, вопіющѣ сѣрдцѣ:
вѣже, согрѣшнхъ тѣи ѡчисти
мѣ.

Оуклонѣлася еси дѣше,
ѡ гдѣ твоегѡ, ꙗкоже
даданъ и авирѡнъ: но
пощадѣ, воззовѣ изъ ѣда
пренсподнаго, да не
пропастъ земнаа тебѣ
покрѣетхъ.

И сега: От тебе, нетленна,
безмѣжна Майко Дево,
въ брѣнно то ми тяло се
облече Създателѣ на
вековѣ Бог и соедини
със Себе Си човешкото
естество.

Песен 6.

Ирмос: От все сѣрце
извикахъ къмъ щедрия
Бог и Той ме чу от ада
преизподен и от погибел
живота ми изведе.

Спасителю, искрено Ти
принасямъ слѣзѣ на
очитѣ си и въздишкитѣ
отъ дълбинитѣ на сѣрцето
си, което вика: Боже,
сѣгрѣшихъ предъ Тебѣ,
очисти ме!

Душо, ти се отдалечи отъ
твоя Господъ, като Дѣтанъ
и Авирѡнъ, ала извикай отъ
преизподния адъ: Господи,
пощадѣ! - за да не те
погълне земната пропасть.

Иако юница душѣ
разсвирѣпѣваша,
оуподобилася еси ефрему,
иако сѣрна ѿ тенѣтъ сохрани
житіе, вперѣвши дѣланіемъ
оумъ, и зрѣніемъ.

Ръка насъ мѡѵсеѡва да
оувѣритъ душѣ, какъ
можетъ бѣтъ прокаженное
житіе оувѣліти, и
ѡчисти́ти: и не ѡчѣйсѧ
самѧ себѣ, яще и прокаженна
еси.

Слава, трѣчєнъ: Трѣца е́мь
прѡста, нераздѣльна,
раздѣльна личнѣ, и е́диница
е́мь е́стествомъ соединѣна,
ѡцъ глаголетъ и снъ и
бжѣственный дхъ.

И нынѣ, вѣгородичєнъ:
Оутрѡба твоѧ бѣ
намъ роднѣ, коображенѧ
по намъ: е́гѡже іако
создѧтелѧ всѣхъ, молнѣ
бѣе, да мѣтвами твоими
ѡправдѧмѧ.

Като разсвирѣпяла
юница ти, душо моя,
се уподоби на Ефрем;
но окрили ума си с дела
и съзерцание, и опазнѣ
живота си, както сѣрна се
пази от примки.

Нека Мойсеевата ръка ни
увери, душо моя, как може
Бог да избели и очисти
прокажения живот, и не се
отчайвай за себе си, макар
и да си прокажена.

Слава: Аз съм Троица
проста и неделима,
разделена по Лица и
Единица, съединена
по естество, - така
свидетелствуват Отец, Син
и Божественият Дух.

И сега: Твоята утроба,
Богородице, ни роди
Бога, Който прие нашия
образ. Него, прочее, моли,
като Създател на всички,
да бъдем оправдани по
Твоите молитви.

Тѣже, Гдѣи помилуй,
трижды. Слава, и нынѣ:

Кондакъ, гласъ 5:

Душе моя, душе моя,
востани, что спиши; конецъ
приближается, и имаши
смертѣти: воспрани оубо,
да пощадитъ те христосъ
всѣхъ, вездѣ сый, и всѣхъ
исполнилъ.
Сѣназарь.

Пѣснь 3.

Ирмосъ: Согрѣшихомъ,
беззаконновахомъ,
неправдовахомъ предъ
тобою, ниже соблюдохомъ,
ниже сотворихомъ, якоже
заповѣдалъ еси намъ: но
не предаждь насъ до конца,
отце въже.

След това: Господи,
помилуй, три пъти. Слава,
И сега:

Кондакъ, глас 6.

Душо моя, душо моя!
Стани, защо спиш? Краят
се приближава и ще
изпаднеш в смут. Пробуди
се, прочее, за да те пощади
Христос Бог, Който
е навсякъде и всичко
изпълва.

Песен 7.

Ирмос: Съгрѣшихме,
беззакония и неправди
вършихме предъ Тебе:
нито изпълнихме, нито
сторихме това, което Ти ни
беше заповѣдал: ала докрай
не ни оставяй, Боже на
отците ни.

Согрѣшихъ, беззаконновахъ,
и ѿвергохъ заповѣдь
твою, ѿкъ во грѣсѣхъ
произведохъ и приложихъ
изъвамъ стълпы сѣбѣ: но
самъ мѧ помилуй, ѿкъ
блговѣтроуеи, оубо бже.

Тайная сердца моего
исповѣдахъ тебѣ суди
моему, виждь мое смиреніе,
виждь и скорбь мою, и
вонми суду моему нынѣ,
и самъ мѧ помилуй, ѿкъ
блговѣтроуеи, оубо бже.

Савла иногда ѿкъ погуби
оубо бже, даже до смерти,
внезапу цркви ѿверкете къ
прославию: но блуди, не
забывай себе, скотскиа
похоти твоа произболнши
паче цркви хриова.

Сыгреших, върших
беззакония и отхвърлих
Твоята заповед, тъй като
съм в грехове роден и към
своите рани прибавих още
рани: но Сам Ти, Боже на
нашите отци, помилвай ме,
като милосърден.

Пред Тебе, мой Съдия,
изповядах тайните на
сърцето си: погледни
на моето смирение, виж
и скръбта ми, обърни
внимание сега и на моето
осъждане и ме помилвай,
Боже на нашите отци, като
милосърден.

В древност Саул изгуби
ослиците на баща си и
заедно с вестта за тях
неочаквано получи
царство. Внимавай, прочее,
душо, и не предпочитай
своите скотски похоти
пред Царството Христово.

Дѣдз њногдà вѣоотѣцз,
ѡце њ согрѣшнè сѡгѣвз
дѡшè моà, стрѣлою
оўбв оўстрѣленз бѡвз
прелюбодѣнства, копѣмз
же плѣненз бѡвз оўбѣнства
томленѣмз: но ты самà
тѡжчàйшимн дѣлы
недѡгѣшн, самохѡтнымн
стремленѣмн.

Совокѡпнè оўбв дѣдз њногдà
беззакѡнѣю беззакѡнѣ:
оўбѣнствѡ же любодѣнство
растворѣвз, показнѣ сѡгѣвое
показà ѡбѣ: но самà ты
лѡкàвнѣншà дѡшè содѣлалà
ѣснè, не показвншà вѣ.

Дѣдз њногдà вѡвразнè,
спнсàвз ѡкѡ на икѡнѣ
пѣснь, ѣже дѣанѣ
ѡблнчàетз, ѣже содѣл,
зовѣн: помнлѡн мà. тѡвѣ
во єднѡмѡ согрѣшнѣх
всѣх вѣ, сàмз ѡчнстн
мà.

Душо моя! Макарь
богоотецьтъ Давидъ и да
сѡгрѣши двоино, когато
бе пронизанъ отъ стрѣлата
на прелюбодѣйството и
пораженъ отъ копието на
мѣките на сѡвестта заради
убийството, ала ти страдашъ
отъ много по-тежки дела и
своевольни страсти.

В древностъ Давидъ
прибави къмъ беззаконieto
беззаконие, сѡединявайки
съ убийството
прелюбодѣйство, ала
тозчасъ принесе и двоино
покаяние; а ти сама, душо,
си сторила ужасни грѣхове,
безъ да се покаешъ предъ
Бога.

В древностъ Давидъ написа
като на икона песенъ, съ
кото изобличи стореното
отъ него дело, викайки:
помилвай ме; предъ Тебе
Единия сѡгрѣшихъ, Боже на
всички, Самъ ме очисти.

Слава, трѣченъ: Трѣце
прѣстаѧ, нераздѣльнаѧ,
ѣдиноушнаѧ, ѡ ѣстествоу
ѣдино, свѣтлове, ѡ свѣтѣхъ,
ѡ сѣа трѣ, ѡ ѣдино сѣо
поѣтсѧ вѣхъ трѣца: но
воспѡй, прослави, живѡтѣ ѡ
животѣ, дѡшѣ, всѣхъ вѣа.

Ѣ нынѣ, вѣгородиченъ:
Поѣмѣ тѧ, вѣгословѣмѣ
тѧ, покланѧемсѧ ти
вѣгородичельнице, ѡкѡ
нераздѣльныхъ трѣцы
породѣла ѣси ѣдинаго хрѣта
вѣа ѡ сама ѡвѣрзла ѣси
намѣ свѣщымѣ на землѣ
нѣнаѧ.

Пѣснь Ѣ.

Ирмосъ: Ѣгоже вѡннства
нѣнаѧ славлѣтѣ, ѡ
трепѣщѡтѣ херѡвѣми ѡ
серафѣми, вѣако дѡхѡнѣ ѡ
твѣрь, поѣтѣ, вѣгословѣтѣ ѡ
превозносѣтѣ во вѣа вѣки.

Слава: Троице проста,
неделима, единосѣчна и
едно естество - Светлини
и Светлина, и три Свети и
един Свят - така се възпява
Бог Троица, но възпей
и прославѣй Живота и
Животите, душо - Бога на
всички.

И сега: Възпяваме Те,
благославѣме Те, на
Тебе се покланѣме,
Богородителко, защото Ти
роди Единия Христа Бога
от неразделната Троица
и сама за нас, земните,
отвори небесните жилища.

Песен 8.

Ирмос: Този, Когото
небесните войнства
прославят и пред Когото
херувимите и серафимите
треперят - Него, всички
сѣщества и творения,
възпявайте, благославѣйте
и превѣзнасѣйте въ
всички векове.

Согрѣшнѣша спсе помилѣй,
воздвѣгни мой оумъ
ко ѡбращенію, прїимі
мѧ кающагося, оущедри
копїюща: согрѣшнѣхъ тнѣ,
спснѣ, беззаконновахъ,
помилѣй мѧ.

Колесничникъ иліа,
колесницею добродѣтелей
вшедъ, ѣкѡ на небѣ,
ношашеся превыше нногда
ѡ земныхъ: сегѡ оубѡ дѡше
моѧ, восходъ помышлѣй.

Елисей нногда прїемъ
милѡтъ илїиноу, прїѡтъ
свѣтѣлю бѣгодѣтъ ѡ бѣга: ты
же ѿ дѡше моѧ, сеѧ не
прїчастїлѣся еси бѣгодѣти
за невоздержанїе.

Иорданова стрѣѧ перѣте,
милѡтїю илїиноу елисейемъ,
стѧ сїудѣ и сїудѣ: ты же,
ѿ дѡше моѧ, сеѧ не
прїчастїлѣся еси бѣгодѣти
за невоздержанїе.

Спасителю, помилвай
сѡгрѣшїлїя, сѡбуди моя умъ
да се ѡбърне, прїеми мене,
каещїя се, смїли се над
викащїя: сѡгрѣшїхъ предъ
Тебе - спаси ме, живїяхъ в
беззаконїя - помилвай ме!

Грабнатїя с
колесница Ілія се
качи с колесницата на
добродетелїте като на
небето и се носеше по-
горе от всїчко земно.
Размїсляй, душо, за
неговото възнасяне.

В стари времена като прїе
кожуха на Ілія, Елисей се
сдобї с двойна бѣгодат
от Господа; а ти, душо
моя, не си получила тая
бѣгодат заради своето
невъздържанїе.

В древност Елисей раздели
струїте на Йордан на две
с кожуха на Ілія: а ти,
душо моя, не си получила
тая бѣгодат заради своето
невъздържанїе.

Соманітїда ѿногдà
прáведнаго оўчреднѣ, ѿ
дѹшѣ, нрáвомѣ блáгнѣмѣ: тѣ
же не ввела єснѣ вѣ дóмѣ,
ни странна, ни пѹтника.
тѣмже чертòга ѿзрнѣшиєє
вóнѣ, рыдàющнѣ.

Гіезіевѣ подражáла єснѣ
о́ка́ннаѣ рáзвѣмѣ скѣ́рннѣ
всегда дѹшѣ, єгвóже
сребролюбіє ѿложи понє на
старостѣ: вѣгай ге́енскагв
о́гна, ѿстѹпнѣвши слы́хѣ
твóихѣ.

Слава, трѣченѣ: **Б**езначáльне
о́че, снѣ собезначáльне,
оўтѣшителю блáгнѣ, дѹше
прáвнѣ: слóва вѣжнѣ
роднѣтелю, о́ца безначáльна
слóва, дѹше живнѣй ѿ знѣждай,
трѣце є́дннѣце помнѣлѣ мѣ.

И нынѣ, вѣгòрднченѣ: **И**кв
ѿ ѿвращеннѣ червленнѣцы
прѣчтáѣ, оўмнаѣ багрннѣца
є́ммануїлева, внѣтрѣ
ко чрѣвѣ твóемѣ плóть
нсткáєє: тѣмже вѣѹ
воистнннѣ тѣ почитáемѣ.

В древност соманитянката
добросърдечно угости
праведника, а ти, душо, не
си приела в своя дом нито
странник, нито пътник,
поради което ще бъдеш
изхвърлена от брачния
чертог в ридание.

Ти, окаяна душо, всякога си
подражавала на нечистия
нрав на Гіезий; отречи се
от неговото сребролюбие
поне на старост, побегни
от геенския огън, като
отстъпиш от злите си дела.

Слава: **Б**езначални Отче,
събезначални Сине,
Утешителю благ, Дух
на правдата, Родителю
на Словоето, Слово на
безначалния Отец, Дух
жив и съзидаващ, Троице
Единице, помилуй ме!

И сега: Като от пурпурна
коприна, Пречиста, в
Твоята утроба се изтъка
духовна багреница, плътта
Емануилова и затова като
истинска Божия Майка те
почитаем.

ПѢСЕНЬ 9.

Ирмосъ: Безсѣменнаго
зачатїа ржѣтво неказанное,
мѣре безмѣжнаа нетлѣненн
плѣдх: вжїе бо рождѣнїе
ѡбновлѣетх ѣстествоа.
тѣмже тѣ всї рѣдн,
їакъ вѣгонебѣстнѣю мѣрѣ,
правослѣвнѣ велнчѣемх.

Оумз ѡстрѣпнѣа, тѣло
ѡболѣзннѣа, недѣгѣетх
дѣхъ, слово нзнемѣже,
жнтїе оумертвнѣа, конѣцх
при двѣрехъ. тѣмже моа
ѡкааннаа дѣшѣ, что
сотворншн, ѣгда прїидетх
сѣдѣа нспытѣтн тѣоа;

Иѡнѣево прнведѣохъ
тн дѣшѣ, мїровѣтїе, н
ѡ тогѣ всѣ завѣтное
пнсанїе, повѣдающе тѣбѣ
прѣвѣднѣа н непрѣвѣднѣа:
ѡ ннхже вѣторѣа, ѡ
дѣшѣ, подражѣла ѣсн, а не
ѣрѣвѣа, вх вѣа согрѣшнѣшн.

Песен 9.

Ирмос: Неизказано е
рождеството от безсеменно
зачатие; нетленен е
плодът на несъчетаната
с мъж Майка, защото
Божиего раждане обновява
естеството. Затова всички
родове, като Богоневестна
Майка, православно Те
величаем.

Умът (ми) се покри с рани,
тялото е цяло в болести,
духът боледува, словото
изнемогна, животът гасне,
краят е при вратата: какво
ще правиш, окаяна моя
душо, когато дойде Съдията
да изпита делата ти?

Представих ти, душе,
Моисеевата книга Битие
и след това цялото
(старо)заветно Писание,
разказващо за праведните
и неправедните. Но ти,
душо моя, не на първите
подражаваше, а на
последните и съгрѣши пред
Бога.

Законъ изнеможе,
празднуетъ еѹлаіе, писаніе
же все въ тебе неврежено
бысть, прѣрѣцы изнемогѡша,
и все праведное слово:
струпн твои, ѿ души,
оумножишася, не свѣщъ врачъ
исцѣляющемъ тѣ.

Нѡвагѡ привождѣ ти
писаніа оуказаніа,
вводѣщаа тѣ души, ко
оумиленію: праведнымъ
оубѡ поревнѣи, грѣшныхъ
же ѡбращаіиася, и оумлѣтвн
хрѣта млѣтвами же и
пощеніи, и чистотою, и
говѣніемъ.

Хрѣтосъ вочлѣчнелъ,
призѡвѣхъ къ поканію
разбойники, и блудницы:
души покаіиася, дѣръ
ѡбѣрзела црѣтѣа оужѣ, и
предвохнѣшаѹтъ ѣ фарісеѣ
и мытарѣи и прелюбодѣи
кающіиася.

Законът изгуби сила,
Евангелието - не
(ти) въздействува, ти
пренебрегна цялото
Писание, пророците и
всяко праведно слово
изнемогнаха пред тебе.
Твоите струпей, душо,
се умножиха, без да има
лекар, който да те изцери.

Привеждам ти (сега)
примери от новозаветното
Писание, душо, които
пробуждат умиление у
тебе: бѣди ревнителка
на праведниците и се
отвърщай от примера
на грешниците, и
умилостивявай Христа с
молитви, пост, чистота и
непорочност.

Христос стана човек и
призова към покаяние
разбойниците и
блудниците. Покай се,
душо; на Царството
вратата вече е отворена и
първи в него влизат каещи
се фарисеи, митарѣи и
прелюбодейци.

Хрѣтосъ во члвчнсм, плоти
прѣвщнвсм мнѣ, и всѣ,
ѣлика сътъ естество
хотѣніемъ исполни грѣхъ
кромѣ, подобіе тебѣ, ѿ
дшѣ, и ѡбразъ предпоказъ
своегѡ снзхожденіа.

Хрѣтосъ во хвѣ спсѣ,
пастырн созвѣ, младѣнецъ
множества показъ
мученики, старцы прослави,
и старыя вдовицы, и хже
не поревновѣла еси дшѣ, ни
дѣлніемъ, ни житію: но
горе тебѣ, внигда будеши
сдѣлнсм.

Постнвсм гдѣ днѣ
четырѣдесѣтъ въ пвстнни,
послѣдн взалка, показъ
члвческое: дшѣ, да не
разлѣнншнсм, аще тебѣ
приложнсм врагъ, млтвомъ
же и постомъ ѿ ногъ
твоихъ да ѡразнсм.

Христос стана човек,
стана ми причастен по
плът и доброволно изпита
всичко, което е свойствено
на естеството, освен греха;
с това Той ти даде, душо,
пример и образец на
Своего снзхождение.

Христос спаси мъдреците,
призова към Себе си
пастирите, от множества
младенци направи
мъченици, прослави
старца и престарялата
вдовица. На техните дела
и живот, ти, душо, не си
била ревнителка, но горко
ти, когато бъдеш съдена.

Господ пости четиридесет
дни в пустинята и накрая
огладня, като показа в Себе
Си човешкото естество.
Не бъди ленива, душо, ако
врагът се устреми върху
ти, но чрез молитви и пост
да бъде той отблъснат от
нозете ти.

Слава, трѣченъ: Оца
прослѣвимъ, сѣа
превознесѣмъ, вѣжественномъ
дхѣ вѣрнѣ поклонѣмъ,
трѣцѣ нераздѣльнѣй,
ѣдиницѣ по свѣстѣ,
ѣкѣ свѣтѣ и свѣтѣмъ,
и животѣ и животѣмъ,
животворѣемъ и
просвѣщаюшемъ концѣ.

И нынѣ, вѣгородиченъ:
Градъ твоѣ сохранѣй
вѣгородичельнице прѣчѣта,
вѣ тебѣ во сѣй вѣрнѣ
царствѣѣ, вѣ тебѣ и
оутверждаѣтѣ, и товоу
повѣждаѣй, повѣждаѣтѣ
всѣкое икъшѣнѣ, и
плѣнѣѣтѣ рѣтники, и
проходѣтѣ послѣшѣнѣ.

Слава: Да прославим Отца,
да превъзнесем Сина и
с вяра да се поклоним
на Божествения Дух -
неразделната Троица,
Единица по същество,
като на Светлина и (три)
Светлини, като на Живот
и (три) Живота, Която
животвори и просвещава
от край до край вселената.

И сега: Пречиста
Богородителко! Пази Твоя
град, защото чрез Тебе
той с вяра царува, пак
в Тебе се и утвърждава;
и побеждавайки чрез
Тебе, той надмогва всяко
изкушение, пленява
воюващите (срещу него) и
управлява подвластните му.

Припѣвъ: Прѣне Ѡтче
андрее, моли вѣа ѡ насъ.

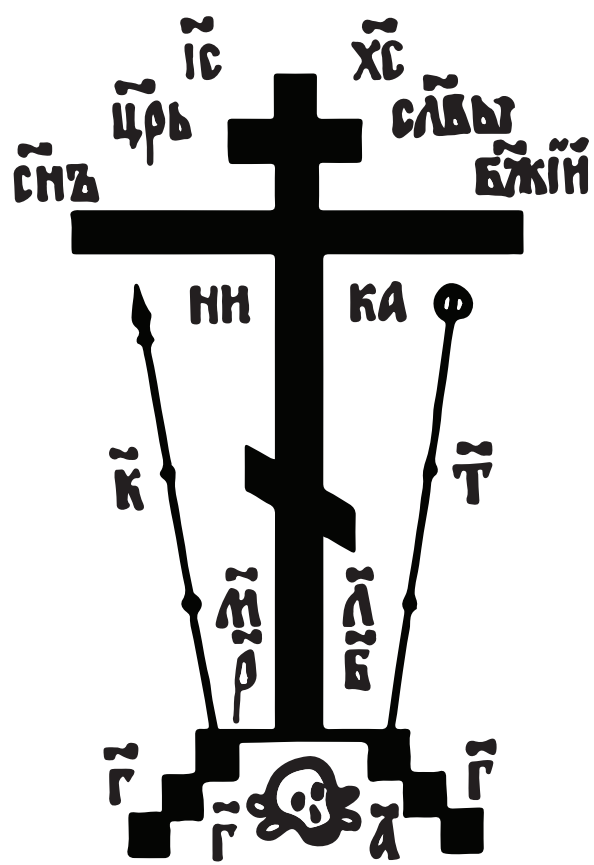
Андрѣю: Андрее честный,
и Ѡтче преблженнѣйшій,
пастырю критскій, не
престаи моляса ѡ
воспѣвающихъ тѣ: да
избавимса вси гнѣва
и скорби, и тлѣнїа, и
прегрѣшенїи безмѣрныхъ,
чтѣщїи твою памѣть
вѣрнѡ.

Преподобни отче Андрее,
моли Бога за нас!

Андрее досточтими, отче
преблажени, пастырю
Критски! Не преставай да
се молиш за ония, които те
възпяват, та да се избавим
от всеки гняв, скръб, гибел
и прегрешения ние, които
искрено почитаме твоята
памет.

Велікїй канонъ

вторникъ

Велик канон

вторник

Βελίκῃ κανώνη
πρῖβναγω ὄτца нάшеγω
ἀνδρέα κρήτскаγω

Велик канон
на преподобния наш отец
Андрей Критски

Велик канон на преподобния наш отец Андрей Критски

Български превод:

<http://bulgarian-orthodox-church.org/rr/liturg/tripesnvp-01-vkanon.pdf>

© Фондация «Свети Седмочисленици»

София

2013

**Во втѡрнику
пѣрвыѧ седмицы
сѣтѣхъ постѡвъ,
на повечѣрїи.**

**Творїмъ же на кїйждо
тропарь поклоны ѿ,
глаголюще ѿ стїхъ: Помїлуй
мѧ бже, помїлуй мѧ.**

**Великїй канѡнъ.
Гласъ ѿ.**

Пѣснь ѧ.

**Ирмосъ, по двѣжды:
Помощникъ ѿ покровитель
вѣстѣ мнѣ во спсѣніе: сїи
мой вѣхъ ѿ прославлю ѡго:
вѣхъ отца моего, ѿ вознесѣ
ѡго: славно бо прославилъ.**

**Припѣвъ: Помїлуй мѧ, бже,
помїлуй мѧ.**

**Въ вторник на
първата седмица на
светия Велик пост,
на Повечерието.**

**На всеки тропар правим
по три поклона и на всеки
стих: Помилуй ме, Боже,
помилуй ме.**

**Велик канон.
Глас шести.**

Песен 1.

**Ирмос: Помощник и
покровител Той ми бе
за спасение - Той е Бог
мой и ще Го прославя,
Бог на отца ми и ще Го
превъзнасям, задето славно
се прослави.**

**Припев: Помилуй ме,
Боже, помилуй ме!**

Каїново прешѣдх оубїйство,
пронзволѣніемх вѣхх оубїйца
совѣсти дѣшевноѣ, ѡживївх
плѣть, ѡ коебѣх на нѡ
лѣкѣвыми моїми дѣлѣньми.

Ивелевѣ їисе, не оуподобенхса
правдѣ, дѣра тебѣ прїятна
не принесохх когдѣ, ни
дѣлѣнїѣ вжѣственна, ни
жертвы чїстыѣ, ни житїѣ
непорѣчнагѡ.

Иѡ каїнх ѡ мѣ, дѣше
ѡкаїннаѣ, вѣсѣхх содѣтелю
дѣлѣнїѣ сквѣрнаѣ, ѡ жертвѣ
порѣчнаѣ, ѡ непотрѣбноѣ
житїѣ принесохомх вкѡпѣ:
тѣмже ѡ ѡсѣдїхомса.

Брѣнїе здѣтель живѡсздѣвх,
вложїлх єси мнѣ плѣть
ѡ кѡсти, ѡ дѣханїе ѡ
жїзнь: но ѡ тѡборче мої,
ѡзбѣвїтелю мої, ѡ сѣдїѣ
кающасѣ прїимї ма.

Като Каин извърших
убийство - оживих плѣтта
и самоволно станах убиец
на душевната съвест,
воювайки против нея чрез
моите зли дела.

Иисусе, не подражавах
на Авеловата праведност;
никога не Ти принесох
приятни дарове, нито
божествени дела, нито
чиста жертва, нито
невинен живот.

Ние, нещастна душо,
като Каин, принесохме
на Създателя на всичко
порѣчна жертва - нечисти
дела и непотребен живот,
затова сме и осѣдени.

Като оживи глината,
Грѣнчарю, Ти я направи
плѣть и кости и вложи в
нея дїхание и живот. Но,
Творецѡ мой, Изкупителю
мой и Сѣдя, приеми ме
каещїя се.

Извѣщаю ти спсе, грѣхѣи,
ѣже содѣлахъ, и души
и тѣла моего ѣзвы,
ѣже вътрѣ оубѣдственнѣи
пѣмыслы разбойнически на
мѣ возложиша.

Ище и согрѣшихъ, спсе, но
вѣмъ, ѣкѣ члѣвѣколюбецъ
еси, наказуеши мѣтѣи, и
и многѣрдѣствуеши
тѣплѣ: слезѣща зрѣши,
и прѣтекаеши ѣкѣ оцѣ,
призываа блуднаго.

Слава, трѣченъ: Пресвѣннаѣ
трѣце, во едѣницѣ
покланѣмаѣ, возми брѣмѣ
ѣ менѣ тѣжкое грѣхѣовное,
и ѣкѣ блговѣтрѣбна, даждѣ
мѣ слезы оумилѣнѣа.

И нынѣ, вѣгородиченъ: Бѣце,
надежде и прѣдѣстѣельствѣ
тебѣ поущѣнхъ, возми брѣмѣ
ѣ менѣ тѣжкое грѣхѣовное,
и ѣкѣ влѣща чѣтаѣ,
кающаѣя прѣими мѣ.

Спасителю, аз
разкривам пред Тебе
сторените от мен грехове и
раните на душата и тялото
ми, които вътрешните
убийствени помисли
разбойнически ми
нанесоха.

Спасителю, макар и да
сѣгрѣших, но аз зная, че Ти
си човеколюбив: наказваш
сѣстрадателно и милваш
с горѣща любов, гледаш
на плачѣщия и бѣрзаш,
като Баща, да призовеш
блудния.

Слава: Троице
надѣстѣевна, на Която
като на Бог Един се
кланяме, сними от мене
тежкото грѣховно брѣме, и
като добросѣрдѣчен, дай ми
сѣлзи на покаяние!

И сега: Богородице,
надежда и покров на
възпяващѣте те, сними от
мене тежкото грѣховно
брѣме и като чѣста
Владичица, прѣими ме
каещѣя се.

ПѢСНЬ Ъ.

Ирмосъ: Ѡномѣ нѣо, ѥ
возглагѡлю, ѥ воспѡю хрѣта,
ѡ дѣвы плѣтѣю пришѣдшаго.

Ѡшиваше кѡжныа рѣзы
грѣхъ мнѣ, ѡбнажѣвый
мѣ пѣрвыа вѣотканныа
одежды.

Ѡбложенъ ѣсмь ѡдѣанїемъ
стыда, ꙗкоже листвїемъ
смоковнымъ, во ѡбличенїе
моихъ самовластныхъ
страстей.

Ѡдѣхша въ срамнѣю рѣзѣ,
ѥ ѡкровавленнѣю стыднѡ,
теченїемъ страстнаго ѥ
любостычнаго живота.

Впадѡхъ въ страстнѣю
пачѣвь ѥ въ веществвеннѣю
члѣнѣ, ѥ ѡтолѣ до нынѣ
врагъ мнѣ догаждаетъ.

Песен 2.

Ирмос: Чуй, о небе, и аз
ще заговоря и Христа ще
възпя, дошъл в плът от
Дева.

Грехът ми шиеше кожена
дреха, след като сне от
мене предишната одежда,
от Бога изтъкана.

Обвит съм с дрехата на
срама като с листа от
смокinya - за изобличение
на моите самоволни
страсти.

В срамна дреха се облякох,
позорно окървавена от
струите на живота, отдаден
на страсти и наслаждения.

Попаднах в мъката на
страстите и вещественото
тление, и от тогава досега
врагът ме измъчва.

ЛЮБОВѢЩНОЕ И
ЛЮБОИМѢННОЕ ЖИТІЕ,
НЕВОЗДЕРЖАНІЕМЪ СПСЕ
ПРЕДПОЧЕТЪ НЫНѢ,
ПЪАЖКИМЪ ВРЕМЕНЕМЪ
ЎБЛОЖЕНЪ ЁСМЪ.

ОУКРАСИХЪ ПЛОТСКІЙ
ЎБРАЗЪ СКВѢРНЫХЪ
ПОМЫШЛЕНІЙ РАЗЛИЧНЫМЪ
ЎБЛОЖЕНІЕМЪ, И
ЎСВѢДАЮСЯ.

ВНѢШНИМЪ ПРИЛѢЖНУ
БЛГОВЪКРАШЕНІЕМЪ ЕДИНѢМЪ
ПОПЕКОУСЯ, ВНУТРЕННЮ
ПРЕЗРѢВЪ БГОВЪРАЗНЮ
СКІНІЮ.

ПОГРЕБОУХЪ ПЕРВАГО ЎБРАЗА
ДОБРОТЪ СПСЕ СТРАСТЪМН,
ЮЖЕ ІАКЪ ИНОГДА ДРАХМЪ,
ВЗЫСКАВЪ ЎВРАЩАНИ.

Като предпочетох,
поради невъздържанието
си, любовта към
вещественото и
привързаността към
притежанията в живота,
аз, Спасителю, сега се
превивам под тежко
бреме.

Аз украсих плътския
кумир с пъстро облекло
от гнусни помисли и сега
съм осъден.

Като се грижех усърдно
само за външното
украшение, аз
пренебрегнах устроената
по Божия образ обител.

Спасителю, чрез
страстите си аз
погребях красотата на
първосъздадения образ
- нея Ти потърси като
(изгубената) драхма и
намери.

Согрѣшнѣхъ, ꙗкоже
блѣдница вопію ти: ѣдинъ
согрѣшнѣхъ тебѣ, ꙗко
мѣро прїимѣ спсе ѿ моѣ
слѣзы.

Ѵчїности, ꙗкоже мытарь
вопію ти: спсе ѳчїности
мѣ, никтоже бо свщнѣхъ
нзъ ꙗдѣма, ꙗкоже ѣзъ
согрѣшнѣхъ тебѣ.

Слава, трѣченъ: ѣдинаго
тѣ въ трїехъ лицахъ, бѣга
всѣхъ пою, оца ѿ сѣна ѿ
дѣха стѣго.

И нынѣ, вѣгородиченъ:
Пречїтаѣ бѣе дѣво,
ѣдина всепѣтаѣ, молї
прїлѣжнѣ, во ѣже
спсѣтїсѣ намъ.

Съгреших, - викам към
Тебе като блудницата,
- съгреших единствен
аз пред Тебе, приеми,
Спасителю, от мене,
сълзи наместо миро.

Смили се, Спасителю,
- като митаря викам
към Тебе, - смили се
над мене, защото аз
съгреших пред Тебе
тъй, както никой от
чедата Адамови не е
съгрешавал.

Слава: Възпявам Те,
Единия на всички Бог в
три Лица: Отец и Син и
Дух Светий.

И сега: Пречиста
Богородице Дево,
единствена възпявана от
всички, усърдно се моли
да се спасим!

Пѣснь 7.

Ирмосъ: Оутверди гдѣи, на
камени заповѣдей твоихъ
подвѣгшееса сердце мое,
ѣкѡ единъ стѣи еси, и гдѣи.

Источникъ живота стажихъ
тебѣ, смерти низложителя,
и вопию ти ѿ сердца моего
прежде конца: согрѣшихъ,
очиисти и спаси мѧ.

Согрѣшихъ, гдѣи, согрѣшихъ
тебѣ, очисти мѧ: несть
бо иже ктѡ согрѣши въ
человѣцѣхъ, егѡже не
превзыдохъ прегрѣшенѣи.

При нѡн, спсе,
блвдствовавшиа подражахъ,
онѣхъ наследствовавш
ѡсѡжденїе, въ потѡпѣ
погрѣженїа.

Хама онаго душе,
отцеубийца подражавши,
срама не покрѣла еси
искреннаго, вспѡтъ зрѧ
возвратившиа.

Песен 3.

Ирмос: Върху
непоклатимия камък на
Твоите заповеди, утвърди,
Христе, моите мисли.

В Тебе, Победителя на
смъртта, аз намерих Извор
на живота и преди да умра,
аз от сърце викам към Тебе:
сгрѣших, смисли се и ме
спаси.

Сгрѣших аз, Господи,
сгрѣших пред Тебе, смисли
се над мене, защото няма
между хората грѣшник,
когото да не съм надминал
със своите прегрѣшения.

Спасителю, аз подражавах
на разблудните Ноеви
съвременници и наследих
тяхното осъждане: да бъда
погълнат от потопа.

Ти подражава, душо, на
бащиния убиец Хам: ти
не прикри срамотата на
ближния, като се върна
гледайки назад.

Запалѣнїа ѣкоже лѡтѣ,
бѣгай душѣ моѣ грѣхѡ:
бѣгай содомы и гоморры,
бѣгай пламене всѣкаго
безсловеснаго желанїа.

Помилуй гдѣ, помилуй мѣ,
копїю ти, ѣгда прїидеши
со англы твоими, воздати
всѣмъ по достоанїю
дѣланїи.

Слава, трїенъ: Трїе
проста, несозданна,
безначальное естество,
въ трїе пѣваемъ
ѹпостави, спси ны вѣрою
покланяюща державѣ
твоѣи.

И нынѣ, вѣродиченъ: Ѫ
оца безлѣтна сїа, въ
лѣто, вѣродительнице,
неневсомыжнѡ родилѣ еси,
странное чдо, пребывши
дѣа, дощци.

Бягай душо моя, като
Лот, от пожара на греха,
бягай от Содом и Гомора,
бягай от огъня на всяко
безсловесно желание.

Господи, викам към Тебе,
помилвай, помилвай ме,
когато дойдеш с Твоите
ангели да въздадеш
на всички според
достойнството на техните
дела.

Слава: Проста, несъздадена
Троице, безначално
естество, възпявано в три
Ипостаси, спаси нас, които
с вяра се прекланяме пред
Твоето могъщество.

И сега: От предвечен Отец
без мъж си родила във
времето Син, Богородице
- о дивно чудо! - и си Го
кърмила, пребъдвайки
дева.

ПѢСНЬ Д.

Ирмосъ: Оуслыша прророкъ
пришествіе твое гдн, и
оубоася, ѿкв хощеши
ѿ дѣвы родитися, и
человѣкомъ ѿбѣтитися, и
глаголаше: оуслышахъ слѣхъ
твѣой, и оубоахся, слава
силѣ твоей гдн.

Бдн ѿ души моѧ!
израдствѣи ѿкоже дрѣвле
великій въ патриарсѣхъ,
да стѣжеши дѣлнїе съ
разумомъ, да вѣдеши оумъ
зрѣи бга и достїгнеши
незаходѣщїи мракъ въ
видѣнїи, и вѣдеши великій
кѣпецъ.

Дванáдесатъ патриарховъ,
великій въ патриарсѣхъ
дѣтотворивъ, тайннѣ
оутвердн тѣбѣ лѣствицѣ
дѣлательнагѣ душѣ моѧ
восхожденїа: дѣтн, ѿкв
ѿснованїа: степѣни, ѿкв
восхожденїа, премвдреннѣ
подложивъ.

Песен 4.

Ирмос: Чу пророкъ за
Твоего идване, Господи, и
се уплаши, че ще се родиш
от Дева и на човеците
ще се явиш и казваше:
„Чух вестта за Тебе, и се
уплаших“: слава на Твоего
всемогъщество, Господи!

Бодърствай, душо моя,
бѣди доблестна, както
въ древност Великият
от патриарсите, та да
придобиеш деяние и разум,
за да станеш ум, виждащ
Бога, и въ съзерцание да
проникнеш въ свещения
мрак, и да получиш големи
съкровища.

Великият сред патриарсите,
като роди дванадесетимата
патриарси, тайнствено
ти представи, душо моя,
стълбата на деятельното
възлизане, като премъдро
нареди своите деца като
стъпала, а своите стъпки
(по тях) - като възлизане
нагоре.

Иса́ва возненави́дѣннаго
подража́ла еси́ дѹше, ѿдала́
еси́ преле́стникѹ тво́емѹ
пѣрвыѹ доврѣты пѣрвенство,
и ѿтѣческіѹ мѣткы ѿпала́
еси́, и двѣжды поползнула́
еси́ ѿка́ннаѹ, дѣ́ланіемъ
и развѣмомъ: тѣмже ны́нѣ
пока́йсѹ.

Едо́мъ иса́въ наре́чсѹ,
кра́йнѹгѹ ра́дн
женонеи́ствовагѹ смѣше́ніѹ:
невоздѣржа́ніемъ во
присно́ разжигáемъ, и
сластьми́ ѿсквернáемъ,
Едо́мъ именовáсѹ, ѣже
глаго́летсѹ разжже́ніе дѹши
любогрѣхѣвныѹ.

Иѿва на гно́нци
слы́шавши, ѿ дѹше́ моѹ,
ѿправдáвашагѹ, тогѹ
мѹже́ствѹ не поревновáла
еси́, твѣрдагѹ не и́мѣла еси́
предложéніѹ, во всѣхѹ і́же
вѣси, и и́мнже и́скѹсѣ́ласѹ
еси́, но і́внѣ́ласѹ еси́
нетѣрпѣ́ліва.

Душо, ти подражаваше на
омразния Исав и отдаде
на своя прелъстител
първородството на
първоначалната красота
и се лиши от бащинското
благословение, и, окаяна,
падна двойно - и в деяние,
и в разбиране: затова сега
покай се!

Исав бе наречен Едом,
поради крайната си
любодейна похот
към жените: понеже
непрестанно се разпалваше
в невъздържание и се
сквернеше в сладострастие,
Едом бе той назван, което
значи: разпаленост на
грехолюбивата душа.

Макар и да си чувала,
душо моя, за Иов, който
на сметицето бе оправдан,
ти не показа ревност
към мъжеството му, ти
нямаше твърда решимост
(да вършиш) всичко,
което знаеш и чрез което
бе изпитана, но прояви
нетърпеливост.

Иже пѣрвѣе на престолѣ,
нагъ нынѣ на гно́нцѣ
гно́енз: многѣи въз чадѣхъ
и сла́вный, безча́денз и
бездо́мокъ напращнъ: палатѣ
оубо гно́нще, и вѣсеріе
стрѣпы вѣтѣнаше.

Сла́ва, трѣченз: Нераздѣльное
существо́мъ, неслѣтное
лицы вѣгосло́влю тѣ,
трѣческо́е є́дино вѣжество,
ѣкѡ є́диноцрѣтвенно́е и
сопрѣто́льное, вопію ти
пѣснь вели́къю, въз вы́шнихъ
трегубо́у пѣсносло́внмъю.

И нынѣ, вѣгородиченз: И
ражда́еши, и дѣствѣеши,
и превыка́еши о́боудъ
є́стество́мъ дѣа: рождѣ́нъ
о́бновля́етъ зако́ны
є́стества, оубрѣ́ба же
ражда́етъ неражда́ющаѣ.
вѣгъ и дѣ́же хощетъ,
повѣжда́етъ є́стества́ чинъ:
творитъ бо, є́лика хощетъ.

Тоя, който преди седеше на
престол, сега лежи в сметта
гол и изранен; който имаше
много деца и беше знатен,
изведнѣж стана бездетен
и бездомен: (но) той прие
сметицето като палат, а
раните си като бисери.

Слава: По естество
неразделим и по Лица
несливаем, Тебе, Троичен
Единен Боже, богословя
като Един царуващ и
сѣвместно Владеещ, на
Тебе пея песента велика,
във висините възпявана
тройствено.

И сега: И раждаш и в
девство пребѣдваш, и в
двете естеството девствено
запаваш: от тебе Родилият
се обновява законите на
естеството, а Го ражда
утробата нераждаща.
Където Бог поиска, там
естественният закон се
превъзмогва, защото Той
върши всичко, каквото
пожелае.

ПѢСНЬ ҃.

Ирмосъ: Ѽ нощѣ
оўтрениюща, члвѣколюбче,
просвѣтѣнїи молюса, и
настѣви и менѣ на
повелѣнїѧ твоѧ: и научї
мѧ спсе, творїти волю
твою.

Ишѹсѣовъ слышала єси
ковчѣеца дѹше, водами,
волнами носїмъ рѣчными,
їакѡ въ чертѣхъ дрѣвле
бѣгающїи дѣла горькагѡ
совѣта фараонїтска.

Ище бл҃вы слышала єси,
оўбнѣяющыѧ иногдѣ
безвозрастное мѹжеское,
дѹше ѡкаїннаѧ,
цѣломѹдрїѧ дѣлїнїе, нынѣ
їакѡ великїи мшѹсїи, єси
премѹдрость.

Песен 5.

Ирмос: Човеколюбцо,
моля Ти се, просвети
мене, който от
нощен час в молитва
подранявам, и настави
ме с повеленията Твои, и
научи ме, Спасителю, да
върша Твоята воля.

Слушала си, душо, за
кошницата с Моисей,
която в древност се
носеше по речните води
от вълните, бягайки от
горчивата развръзка на
Фараоновия замисъл.

Нещастна душо, ако си
чувала за бабите, които
в древност изстребвали
делото на целомъдрието
- новородените момчета,
то сега, подобно на
великия Моисей, бозай
премъдрост.

И́кѡ мѡу́сеѣй вели́кѣй
ѣгѹ́птѣнина, о́умѧ
о́умъзвѣвши Ѡка́ннаѧ,
не о́убѣла ѣсѣ дѡше: ѡ
ка́кѡ вселѣшиѧ, глаго́ли,
вѣ пѡстѣ́ннѡ стѡрастѣ́й
пока́ннѣмъ;

Вѣ пѡстѣ́ннѡ вселѣѧ
вели́кѣй мѡу́сеѣй, гра́дѣ
о́убѡ подража́й тогѡ
житѣѣ, да ѡ вѣ кѡпннѣ
бѣго́влѣннѣѧ дѡше, вѣ
вндѣ́ннѣ вѣдѣши.

Мѡу́сеѡвѣ жѣзлѣ
вообража́й дѡше,
о́ударя́ющѣй мо́ре, ѡ
о́гвѣстѣ́вѣющѣй глѣбинѣ,
во ѡбразѣ крѣ́тѧ
бѣжѣ́ственнагѡ: ѡмже
мо́жеш ѡ тѣѣ вели́каѧ
соверши́ти.

Египтянина, поразил
ума, ти, окаяна душо, не
си убил, както постъпи
великият Моисей;
кажи тогава, как чрез
покаяние ще се вселиш в
пустинята без страсти?

В пустинята засели
се великият Моисей:
иди, прочее, душо, и
подражай на неговото
житие, та и ти да
съзерцаваш къпината на
богоявлението.

Представяй си жезла
на Моисей, душо, който
удари морето и състи
гълбината му, като образ
на божествения Кръст,
с чиято помощ и ти
можеш велики дела да
извършиш.

Аρώνηζ приношаше Ѡгнь
вѢѢ, непорочный, нелестный:
но Ѡфни и финеесъ, ꙗко
ты дѡше, приношашъ чуждее
вѢѢ ѡскверненное житіе.

Слава, трѣчехъ: Тѡ трѣце
славимъ, единого вѢга:
спѣхъ, спѣхъ, спѣхъ єси Ѡче,
снє, и дше, простое
существо, единиче присно
покланяема.

И нынѣ, вѣтородчехъ: Изъ
тебє ѡблечєса въ мое
смѣшеніе, нетлєнна
взмѡжна мѣти дѡ, вѢхъ
создѡвый вѣки, и соедини
себѣ челоѡческое єстество.

Пѣснь 5.

Ирмосъ: Возопихъ всѣмъ
сєрдцемъ моимъ къ щедромъ
вѢѢ, и оуслыша мѡ ѡ ѡда
приспѡднѡгъ, и возведє ѡ
плѣ живѡтъ мой.

Аарон принасяше на Бога
непорочен и истинен
огнь, а Офни и Финеес,
като теб, душо, принасяха
чуждо на Бога, осквернено
житие.

Слава: Теб, Троице,
прославяме - Единия Бог:
Свят, Свят, Свят си Отче,
Сине, и Душе, просто
Существо, Единича, на
Когото вечно се покланят.

И сега: От тебе, Нетленна,
Безмѡжна Майко Дево,
въ брєнното ми тяло се
облече Създателят на
вековете Бог и съедини
със Себе Си човешкото
естество.

Песен 6.

Ирмос: От все сєрце
извикахъ къмъ щедрія
Бог и Той ме чу от ада
преизпѡден и от погибєл
живота ми изведє.

Волны спсе прегрѣшѣній
моихъ ѿкъ въ мори
чермнѣмъ возвращающесѧ,
покрыша мѧ внезапѣ,
ѿкъ егѣптѧны иногда, и
трѣстѧты.

Неразумное дѣше произволѣнїе
имѣла еси, ѿкъ прежде ии
ль: вѣстѣнныѧ во манны
предсѣдѣла еси безловѣснѧ,
любослѣстное стрѣтѣй
ѡбладѣнїе.

Кладенцы дѣше, предпочла
еси хананѣйскихъ мыслей,
паче жилы камене, и зѣ
негѡже премѣдрости рѣка,
ѿкъ чаша проливаетъ тѡки
бѣгловѣѧ.

Свиннѧ мѧса и котлы,
и егѣпетскѡю пѣцѣ, паче
небесныѧ предсѣдѣла еси
дѣше моѧ, ѿкоже дрѣвле
неразумнїи людѣ въ
пѣстѣни.

Вълните на моите грехове,
Спасителю, се върнаха и
ненадейно ме покриха,
както в древност вълните
на Червеното море
покриха египтяните и
военачалниците им.

Неразумен избор,
душо, ти направи, както
древният Израил: ти
безразсѣдно предпочете
сластолюбивото
пресицане със страстите
пред манната божествена.

Ти, души, предпочете
подобните на кладенците
хананейски помисли пред
извора от камѣка, отдето
реката на премѣдростта
излива, като от чаша,
струите на богословието.

Свинското месо, котлите и
египетската храна ти, души
моя, си предпочела пред
небесната храна, както това
стори безразсѣдният народ
в пустинята.

Икоу оудари мωυσει ρабз
твоѡ жезломъ камєнь,
ωбразнω животворѡмъ
рєбра твоѡ проωбразовашє,
иъ нѡхже вси питїє жїзни
спїє, почерпѡемъ.

Испытай дшє и смотрѡй,
ѡкоже иисусъ навїнъ
ωбѣтованїѡ зємлю, какова
єсть, и вселїсѡ въ нѡ
блгозаконїемъ.

Слава, трѡчєнъ: Трѡца ємъ
проста, нераздѣльна,
раздѣльна личнѣ, и єдїница
ємъ єстєствомъ соединєна,
оцъ глаголетъ и сїхъ и
вжєствєнный дхъ.

И нѡнѣ, вѡроднєнъ:
Оутрѡба твоѡ вѡ
намъ роднѣ, коωвражєна
по намъ: єгоже ѡко
создѡтелѡ всѣхъ, молнѣ
вѣѣ, да млтвѡмн твоѡмн
ωправдїмѡ.

Тѡже, Гдѡ помнѡй,
трѡжды. **Слава, и нѡнѣ:**

Когато, Спасителю,
Твоят раб Моисей удари
с жезъла о камъка, тогава
той нагледно изобразяваше
Твоите животворни ребра,
от които всички ние
черпим питието на живота.

Изследвай, душо, и
прегледай като Иисус
Навин, каква е обещаната
земя и засели се в нея чрез
спазване на Закона.

Слава: Аз съм Троица
проста и неделима,
разделена по Лица, и
Единица, съединена
по естество, - така
свидетелствуват Отец, Син
и Божественият Дух.

И сега: Твоята утроба,
Богородице, ни роди Бога,
Който прие нашия образ.
Него, прочее, моли, като
Създател на всички, да
бъдем оправдани по твоите
молитви.

След това: Господи,
помилуй. **Слава, И сега:**

Кондакъ, гласъ ѿ:

Дѹшѣ моѧ, дѹшѣ моѧ,
востѧни, чѣтѣ спѣши; конѣцъ
приближѧетсѧ, и ѿмѧши
смѣтѣтисѧ: воспрѧни оубѣ,
да пощадѣтѣ тѧ хрѣтѣосъ
бгѣ, вездѣ съи, и всѧ
исполнѧлѣи.

Пѣснь 3.

Ирмосъ: Согрѣшихомъ,
беззакѣннавахомъ,
неправдовахомъ предъ
тобѣю, ниже соблюдохомъ,
ниже сотворихомъ, ѿкоже
заповѣдалъ еси намъ: но
не предаждь насъ до конца,
отца въ бже.

Кѣвѣтъ ѿкъ ношѧшеѧ
на колѣнѣцѣ, занъ оный,
егда преврѣщшеѧ тельцѣ,
точѣю косншеѧ, вѣжимъ
искѣсѣѧ гнѣвомъ: но тогѣ
дерзновеѣа оубѣжавши
дѹшѣ, почитѧи бже стѣвѣннаѧ
чѣстнѣ.

Кондакъ, гласъ 6.

Душо моя, душо моя!
Стани, зашто спиш? Краят
се приближава и ще
изпаднеш в смут. Пробуди
се, прочее, за да те пощади
Христос Бог, Който
е навсякъде и всичко
изпѣлава.

Песен 7.

Ирмос: Съгрѣшихме,
беззакония и неправди
вършихме предъ Тебе:
нищо изпълнихме, нищо
сторихме това, което Ти ни
беше заповядал: ала докрай
не ни оставяй, Боже на
отците ни.

Когато волѣт се препъна,
Оза само се допря до
ковчега, возен върху
талигата, и си навлече
гнева Божий. Избягвай,
душо, неговата дързост и
с благоговение почитай
божествените неща.

Слѣшала єси ѡвессалѡма,
какѡ на єстество востѣ;
познала єси тогѡ сквернаѣ
дѣлаїа, ѡмнже ѡсквернї
лѡже дѣда ѡтца: но
ты подражала єси тогѡ
страстнаѣ ѡ любостычнаѣ
стремленїа.

Покорила єси неработное
твоє достоинство
тѣла твоемѣ: ѡного во
ахитофела ѡверѣтши врага,
душє, снишла єси сего
советомѣ: но сїа разсыпа
самѣ хрїстосѣ, да ты вѣлѣ
спїешисѣ.

Соломонѣ чюдный, ѡ
благодати премудрости
исполненный, сїа лѣкавое
ѡногда предѣ вѣомѣ
сотворишѣ, ѡстѣпнї ѡ негоѣ:
ѡмже ты проклятымѣ
твоимѣ житїемѣ, душє
ѡподобиласѣ єси.

Слушала си за Авесалом,
как се опълчил срещу
самата природа; знаеш
гнусните му дела: как той
обезчестил леглото на
баща си Давид; ала и ти си
подражавала на неговите
страстни и похотливи
стремежи.

Ти, душо, пороби на
тялото достоинството си
на свободна, защото като
намери друг Ахитофел
- врага, ти се поведе по
съветите му, но тях сам
Христос ги разпиля, за
да можеш всячески да се
спасиш.

Соломон - чудният и
изпълнен с благодатта на
премудростта, - извърши в
древност зло пред Бога и
отстъпи от Него. На него,
душо, ти се оприличи
с живота си, достоен за
проклятие.

Гластьми влекомъ страстей
своихъ ѿскверниша сѧ, оубы
мнѣ, рачитель премъдрости,
рачитель влѣднхъ жєнхъ,
и странєнхъ ѿ вѣга: ѣгоже
ты подражала єси оумомъ
ѿ дѡшє! сладострастьми
сквернымъ.

Ровоамъ порєвновала єси
не послѣдовавшемъ совѣта
ѿца, кѡпнѡ же и слѣйшемъ
равъ ієровоамъ, прєжемъ
ѡтступникъ дѡшє: но вѣгаи
подражанїѧ, и зови вѣгѡ:
согрѣшихъ, оубѣдри мѧ.

Глава, трѣенхъ: Трѣце
проста, нераздѣльна,
єдиноѡщна, и єстєствѡ
єдино, свѣтѡве и свѣтѡхъ,
и єга трѣ, и єдино єго
поєтєѧ вѣгѡ трѣца: но коспѡй,
прославн живѡтѡхъ и живѡтѡхъ,
дѡшє всѣхъ вѣга.

От сладостта на страстите
увличан, той се сквернешє,
о, горко ми! - любителейт
на премъдростта, сега
- любител на жени
разблудни и отчужден от
Бога. На него, душо, със
срамното си сладострастие
ти подражавашє.

На Ровоам, който не
послуша бащиния
си съвет, ти душо,
подражавашє, а също
и на твърде злия раб,
Йєровоама, древния
отступник. Но бягай от
такова подражание и викай
към Бога: съгрєшихъ, смили
се над мене!

Слава: Троице проста,
неделима, єдиносѡщна и
єдно єстєствѡ - Светлини
и Светлина, и три Свети и
єдин Свят - така се възпява
Бог Троица, но възпей
и прославяй Живота и
Животите, душо - Бога на
всички.

И нынѣ, вѣгородиченъ:
Поѣмъ тѣ, бл҃гословѣмъ
тѣ, покланѣемъ ти
вѣгородителнице: ѿкъ
неразлѣчныхъ тѣрцы породилѣ
ѣси єдинаго хрѣта вѣа, и
самѣ ѿвѣрзла єси намъ
свѣщымъ на землѣ невѣснаѣ.

Пѣснь ѿ.

Ирмосъ: Єгоже вѣоннства
нѣнаѣ славлѣтъ, и
трепещѣтъ херѣвѣми и
серафѣми, вѣако дыханѣе и
тѣвѣрь, поѣйте, бл҃гословѣте и
превозносѣте во вѣа вѣки.

Тѣ ѿзѣи дѣшѣ
поревновѣвши, сегѣ
прокаженѣе кѣ себѣ стѣжѣла
єси свѣбо: безмѣстнаѣ во
мыслиши, беззакѣннаѣ же
дѣешѣи: ѿстѣви ѿже ѿмаши,
и прѣтецы кѣ покаѣнѣю.

И сега: Възпяваме те,
благославяме те, покланяме
ти се, Богородителко,
защото ти роди
едничкия Христа Бога
от неразделната Троица
и сама за нас, земните,
отвори небесните жилища.

Песен 8.

Ирмос: Този, Когото
небесните войнства
прославят и пред Когото
херувимите и серафимите
треперят - Него, всички
същества и творения,
възпявайте, благославяйте
и превъзнасяйте във
всички векове.

След като подражава на
Озия, ти, душо, двойно
бе покрита с проказата
му, защото мислиш за
непристойни неща и
вършиш беззакония.
Захвърли онова, което
имаш, и бързай към
покаяние.

НИНЕВИТЪНЫ ДЪШЕ СЛЫШАЛА
ЕСН КАЮЩЫА СЯ БГ҃У,
ВРѢТНИЦЕМЪ И ПЕПЕЛОМЪ,
СНХЪ НЕ ПОДРАЖАЛА ЕСН:
НО ІАВІА СЯ ЕСН СЛѢИШАА
ВѢКХЪ, ПРѢЖДЕ ЗАКОНА, И ПО
ЗАКОНѢ ПРЕГРѢШИВШУХЪ.

ВЪ РОВѢ БЛАГТА СЛЫШАЛА ЕСН
ІЕРЕМІУ, ДЪШЕ, ГРАДА СІОНА
РЫДАНЬМИ КОПИЮЩА, И СЛѢЗЪ
ИЩУЩА, ПОДРАЖАЙ СЕГѢ
ПЛАЧѢВНОЕ ЖИТІЕ И СПЕШИ СЯ.

ІОНА ВЪ ДАРСІСЪ ПОВѢЖЕ,
ПРОРАЗВМѢВЪХЪ ѠБРАЩЕНІЕ
НИНЕВИТЪАНОВЪХЪ, РАЗВМѢ
КО ІАКЪ ПРРОКЪ ВЖІЕ
БЛГОВѢТРѢІЕ, ПЧѢМЖЕ
РЕВНОВАШЕ ПРРОЧЕСТВЪ НЕ
СОЛГАТИ СЯ.

ДАНИІЛА ВЪ РОВѢ СЛЫШАЛА
ЕСН, КАКЪ ЗАГРАДИ ОУСТА,
Ѡ ДЪШЕ СВѢРѢЙ: ОУВѢДѢЛА
ЕСН, КАКЪ ѠТРОЦЫ ИЖЕ Ѡ
АЗАРІИ, ПОГАСИША ВѢРОЮ ПЕЦИ
ПЛАМЕНЬ ГОРАЦІИ.

За ниневийците, каещи се пред Бога във вретище и пепел, душо, ти си слушала, ала не им подражаваше, но стана по-извратена от всички, съгрешили преди Закона и след Закона.

Душо, ти си слушала, как Йеремия викал в нечистия трап към град Сион и просил сълзи. Подражавай на неговия плачевен живот и ще се спасиш.

Към Тарс побягна Йона, след като предвиди обръщането на ниневийците, защото знаеше като пророк как милостив е Бог и бе усърден пророчеството му да не се яви лъжливо.

Ти слушала си, душо, как Даниил в трапа затворил устата на зверовете; ти узна как Азария с момците, чрез вяра угасиха жаркия пламък на пещта.

ΒΕΤΧΑΓΩ завѣта всѣх
приведо́хъ тѣ дѣшѣ,
кѣ подобію, подража́й
пра́ведныхъ бѣголюбивахъ
дѣла́нїа, избѣ́гни же па́ки
лѣка́выхъ грѣхѣвъ.

Слава, трѣчен: Безнача́льне
О́че, сїне собезнача́льне,
оутѣшителью бѣгїи́, дшѣ
пра́вий: сло́ва бжїа
родителю, о́ца безнача́льна
сло́ве, дшѣ живїи́, и
зїжда́й, трѣце е́динице
помїлу́й мѣ.

И нынѣ, бѣгородичен: **Иѡ**
ѡ ѡбращенїа червленїцы
пречїста, о́мна бѣагрѣнїца
еммануїлева, внѣтрѣ
во чрѣвѣ твоѣмъ плѣтъ
нстка́са. тѣмже бѣ
воистиннѣ тѣа почита́емъ.

Всичко от Стария завет
аз, душо, ти представих
като пример: подражай
на боголюбивите дела
на праведниците и бягай
от греховете на лукавите
човеци.

Слава, Троичен:
Безначални Отче,
събезначални Сине,
Утешителю благ, Дух
на правдата, Родителю
на Словоето, Слово на
безначалния Отец, Дух
жив и съзидаващ, Троице
Единице, помилуй ме!

И сега: Като от пурпурна
коприна, Пречиста, в
Твоята утроба се изтъка
духовна багреница, плътта
Емануилова и затова като
истинска Божия Майка те
почитаеме.

ПѢСНЬ 4.

Ирмосъ: Безрѣченнаго
зачатїа ржѣтвѣ несказанное,
мѣре безмѣжнаа нетлѣненъ
плѣдъ: вжїе ко рождѣнїе
ѡбновляетъ състествоа.
тѣмже тѣ всї рѣди,
їакъ вѣгоневѣстнѣю мѣрь,
православнѣ величяемъ.

Хрїтосъ ѡскѣпашесѣ, дїаволъ
ѡскѣпаше, показѣа каменїе,
да хлѣбн вѣдѣтъ: на
горѣ возведѣ вѣдѣти всѣа
цѣрствїа мїра ко мгновѣнїи.
оубѣиасѣ ѿ дѣше, ловленїа,
трезвїасѣ молїасѣ на всѣа кїи
часъ вѣѣ.

Горлица пѣстынолюбнаа,
гласъ вопїющаго возгласї,
хрїтѣвъ свѣтїльнїкъ,
проповѣдѣаи покаїнїе,
їродъ беззакѣннаа со
їродїадоу. зрї, дѣше
моа, да не оубѣзнешн въ
беззакѣннаа свѣтн, но
ѡблѣбзїаи покаїнїе.

Песен 9.

Ирмос: Неизказано е
рождество от безсеменно
зачатие; нетленен е плодът
на несъчетаната с мъж
Майка, защото Божието
раждане обновява естество.
Затова всички родове,
като Богоневестна Майка,
православно Те величаем.

Христос бе изкушаван,
дяволът Го изкушаваше,
показвайки Му камъните,
за да ги превърне в хляб;
възкачи Го на планината,
за да види в един миг
всички царства на света.
Бой се, душо, от измамата,
бодърствай и се моли на
Бога всеки час.

Гургулицата, обичаща
пустинята, гласът на
викация, Христовият
светилник викаше и
проповядваше покаяние, а
Ирод с Иродиада тънеха в
беззакония. Гледай, душо
моя, да не паднеш в примката
на беззаконието, но възлюби
покаянието.

Вз пѣсѣтѣннѣ вселѣсѣ
бл҃годѣти прѣтеча, и ѡдѣа
всѣ и самарїа слѣшавше
течѣхѣ, и исповѣдахѣ грѣхѣ
своѣ, крещѣющесѣ оусерднѣ:
и хѣже ты не подражала еси
дѣшѣ.

Брѣкх оубо честнѣи, и
лѣже нескѣрно: ѡбоѣ бо
хр҃тѣсѣ прѣжде бл҃гословнѣ,
плѣтїю іадѣи, и вз канѣ
же на брѣцѣ водѣ вз вїно
совершѣа, и показѣа пѣрвое
чѣдо: да ты и зменѣшесѣ ѿ
дѣшѣ.

Разслабленнаго стѣгнѣ
хр҃тѣсѣ, ѡдрѣ взѣмша, и
юношѣ оумѣрша воздѣвѣже,
вдокиче рождѣнїе, и сѣтнѣча
ѡтрока, и самарѣннѣ
іавнѣсѣ, вз дѣтѣ слѣжѣв тебѣ,
дѣшѣ предживописѣ.

В пустинята живееше
Предтечата на благодатта
и всички юдеи и самаряни,
щом чуха, се стичаха да
изповядват греховете си и
се кръщаваха усърдно. На
тях, обаче, ти, душо, не си
подражавала.

Бракът е почтен и ложето
му - непорочно, защото
Христос ги благослови,
като на брака в Кана яде
по плът храна и превърна
водата във вино, и с това
яви първото Си чудо, та
ти, душо, да се измениш.

Христос стегна
разслабения, който взе
своя одър, Той възкреси
умрелия момък, сина на
вдовицата, изцери слугата
на стотника и, като се
откри на самарянката,
изобрази за тебе, душо,
служенето на Бога с дух.

Крѡвѡтѡчнѣвѣю и́сцѣлѣи
прикѡснѡвѣнїемъ кра́ж
рѣзна гдѣ: прокаженныа
ѡчи́сти: слѣпыа и́ хрѡмыа
просвѣтѣвѣхъ, и́спра́ви: глухїа
же и́ немѣа, и́ ничѣщыа
ни́зѡ и́сцѣлѣи слѡвѡмъ: да ты
спѣ́шиа ѡка́ннаа дѡшѣ.

Глава, трѣченъ: Оца́
просла́вимъ, сѣа
превознесѣмъ, вѣ́стѡвенномѡ
дѡхѡ вѣ́рнѡ поклонїмса,
трѣцѣ нераздѣльнѣй,
ѣдїннѣцѣ по сѡщестѡвѡ,
їакѡ свѣтѡ, и́ свѣтѡмъ,
и́ живѡтѡ, и́ живѡтѡмъ:
живѡтѡворѣ́щемъ, и́
просвѣща́ющемъ концѣ.

И нынѣ, вѣ́городченъ:
Гра́дъ тво́й сохрѣнѣи
вѣ́родїтельнице прѣчїтаа:
въ тебѣ́ во сѣй вѣ́рнѡ
цѣ́рствѡнїи, въ тебѣ́ и́
оутѡвержда́етса, и́ тво́ю
повѣ́ждааи, повѣ́жда́етъ
всѣ́кое и́скѡшенїе, и́
плѣнѣ́етъ рѣ́тнїкї, и́
прохѡ́дитъ послѡшѣнїе.

Господ изцери
крѡвѡточивата чрез
допирането ѡ до края
на дрехата Му, очисти
прокажените, на слепите
възвѣрна светлината,
сакатите изправи, глухите,
немите и прегърбените
изцери с една дума, за да се
спасиш ти, окаяна душо.

Слава: Да прославим Отца,
да превъзнесем Сина и
с вяра да се поклоним
на Божествения Дух -
неразделната Троица,
Единица по същество,
като на Светлина и (три)
Светлини, като на Живот
и (три) Живота, Която
животвори и просвещава от
край до край вселената.

И сега: Пречиста
Богородителко! Пази Твоя
град, защото чрез Тебе той с
вяра царува, пак в Тебе се и
утвърждава; и побеждавайки
чрез Тебе, той надмогва
всяко изкушение, пленява
воюващите (срещу него) и
управлява подвластните му.

Прпѣвъз: Прѣвне Ѡтче
андрее, моли бѣа ѡ насъ.

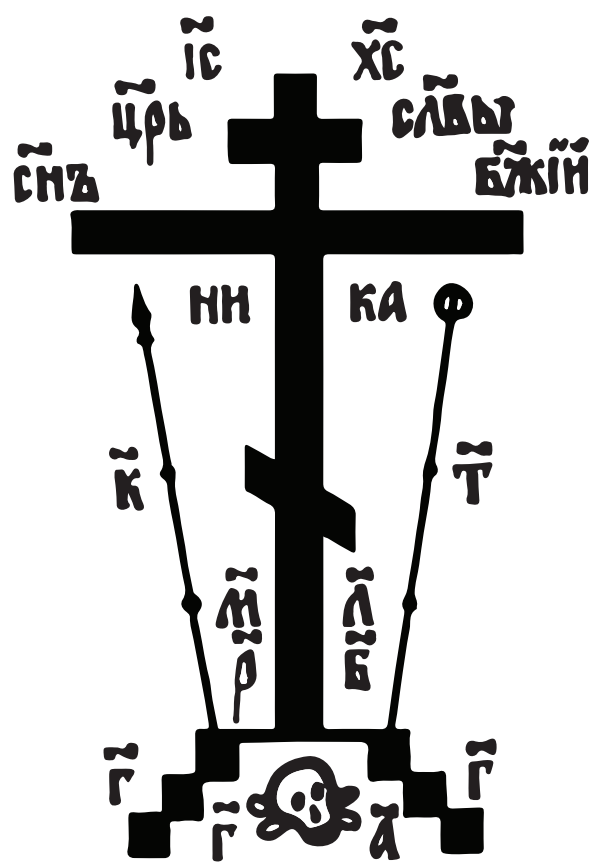
Андрѣю: Андрее честный,
и Ѡтче тревлженнѣйшій,
пастырю критскій, не
престай молася ѡ
воспѣвающихъ тѣхъ: да
избавимся всѣ гнѣва
и скорби, и тлѣнїа, и
прегрѣшенїи безмѣрныхъ,
чтѣщїи твою памѣть
вѣрнѡ.

Преподобни отче Андрее,
моли Бога за нас!

Андрее досточтими, отче
преблажени, пастырю
Критски! Не преставай
да се молиш за ония,
които те възпяват, та
да се избавим от всеки
гняв, скръб, гибел и
прегрешения ние, които
искрено почитаме твоята
памет.

Велікїй канонъ

среда

Велик канон

сряда

Βελίκῃ κανώνη
πρῖβναγω Ὁτца нάшеγω
ἀνδρέα κρήτскаγω

Велик канон
на преподобния наш отец
Андрей Критски

Велик канон на преподобния наш отец Андрей Критски

Български превод:

<http://bulgarian-orthodox-church.org/rr/liturg/tripesnvp-01-vkanon.pdf>

© Фондация «Свети Седмочисленици»

София

2013

**Въ срѣдѣ
първыѣ седмицы
сѣрыхъ постѣвъ,
на повечѣрїи.**

**Творимъ же на кійждо
тропарь поклоны ѿ,
глаголюще ѿ стѣхъ: Помилуй
мѧ бже, помилуй мѧ.**

**Великій канѡнъ.
Гласъ ѿ.**

Пѣснь ѧ.

**Ирмосъ, по двѣжды:
Помощникъ ѿ покровитель
вѣстѣ мнѣ во спсѣнїе: сїи
мой вѣхъ ѿ прославлю ѣго:
вѣхъ отца моего, ѿ вознесѣ
ѣго: славно бо прославилъ.**

**Припѣвъ: Помилуй мѧ, бже,
помилуй мѧ.**

**В сряда на първата
седмица на светия
Велик пост, на
Повечерието.**

**На всеки тропар правим
по три поклона и на всеки
стих: Помилуй ме, Боже,
помилуй ме.**

**Велик канон.
Глас шести.**

Песен 1.

**Ирмос: Помощник и
покровител Той ми бе
за спасение - Той е Бог
мой и ще Го прославя,
Бог на отца ми и ще Го
превъзнасям, задето славно
се прослави.**

**Припев: Помилуй ме,
Боже, помилуй ме!**

Ѡ юности хрѣтѣ, заповѣди
твоѧ престѹпнѣхъ,
весе́тра́стнѡ небрегѣи,
оуныніемъ прендо́хъ житіе.
тѣмъже зовѹ ти спсе: поне
на конѣцъ спси ма.

Покѣржена ма спсе, предъ
враты твоѣми, поне на
ста́рость не ѡрѣни мене во
ѧдъ тѣѧ, но прѣжде конца,
ѧкѡ члѣвѣколюбецъ, дажда
мнѣ прегрѣшеній ѡставленіе.

Бога́тство моѣ спсе,
нзвѣрнѣхъ въ блѹдѣ,
пвстѣ ѣсмь плодѡвъ
бл҃гочестнѣвѣхъ, ѧлченъ
же зовѹ: Ѡче щедрѡтѣ,
предварнѣхъ тѣи ма оущедрн.

Въ разбо́йникнъ впадѣи ѧзъ
ѣсмь, помышленѣми моѣми,
вѣсь ѡ ннѣхъ оуазвѣхѣхъ
нынѣ, и исполннѣхъ ранъ:
но самъ мнѣ предстѧвѣхъ, хрѣтѣ
спсе исцѣлн.

От ранна младост, Христе,
нарушавах Твоите заповеди;
потънал в страсти, бях
нехаен и в униние живеех.
Затова викам към Тебе,
Спасителю: поне в края на
живота ми спаси ме!

Мен, падналия ничком пред
Твоите двери, Спасителю,
поне на старост не ме
захвѣрляй бесплоден в ада,
но като човеколюбив, преди
края прости ми греховете.

Спасителю, богатството
си разпилях в разпѣтство
и съм лишен от плодове
на благочестието; и като
страдам от глад, аз викам:
Отче на милостите,
побѣрзай и над мене се
смили!

Аз съм нападнатият от
разбойници - от моите
помисли, сега съм цял
пребит от тях и цял съм
изранен. Но Сам, Христе
Спасителю, ела и изцели ме!

Сщѣнникъ мѧ предвѣдѣвъ
мѧмω ѡде, ѡ левѣтъ бѣда
въ лѣтъхъ нѧга презрѣ: но
нѣ мѣи возсѣвъи ѡсе, ты
предстѣвъ оущѣдри мѧ.

Припѣвъ: Прѣбнаѧ мѧти
маріе, моли бѣга ѡ насъ.

Прѣбныѧ: Ты ми дѣждь
свѣтозарнѣю бѣгодѣтъ
ѡ бжѣственнагω свѣше
промышленіѧ, нѣзвѣжѧти
страстѣй ѡмраченіѧ, ѡ
пѣти оусерднѡ, твоегѡ
маріе житіѧ, краснаѧ
исправленіѧ.

Слѡва, трѣченъ: Пресвѣтнаѧ
трѣце, во едѣницѣ
покланѣмаѧ, возми брѣма
ѡ менѣ тѣжкое грѣховное,
ѡ ѡкω бѣговтрѣбна дѣждь
ми слѣзы оумиленіѧ.

Шом ме видя, отмина ме
свещеникѣтъ; а и левѣтъ,
съзирайки ме гол и
бѣдстващ, ме презря; но
Ти, Иисусе, възсиял от
Дева Марія, за мен се
застѣпи и дай ми милост!

Преподобна майко
Марійо, моли Бога за нас!

Ти ми дарувай светозарна
благодат от Божия небесен
промисъл, та да избегна
мрака на страстите и
усърдно да възпявам
прекрасните подвизи,
Марійо, на твоя живот!

Слава: Троице вечно
сѣществуваща, на Която
като на Бог Един се
кланяме, сними от мене
тежкото греховно брѣме и
като благосърдечна, дай ми
слѣзи на покаяние!

И нынѣ, вѣгородиченз: Бѣце,
надежде и предстательство
тебѣ поющихъ, возми бремя
ѿ мене тяжкое грѣхѣвное,
и ѿкъ влѣща чѣта,
кающася прѣими ма.

Пѣснь ѿ.

Ирмосъ: вонми небо, и
возглаблю, и воспой хрѣта,
ѿ дѣи плѣти прѣдшаго.

Поползѣхъ ѿкъ дѣдъ
владнѣ, и ѿсквернихъ: но
ѿмыи и мене спсе, слезами.

Ни слезъ, ниже покаѣнїа
ѿмамъ, ниже ѿумленїа:
самъ ми еѣ спсе, ѿкъ вѣхъ
дарѣи.

Погубихъ первозданнѣю
добрѣтѣ и бл҃гоуспѣе мое,
и нынѣ лежѣ нагъ, и
стыждѣхъ.

И сега: Богородице,
надеждо и застънице на
ония, които Те възпяват,
сними от мене тежкото
греховно бремe и като
чиста Владичица, приеми
ме в покаяние.

Песен 2.

Ирмос: Чуй, о небе, и аз
ще заговоря и Христа ще
възпея, дошѣл в плѣт от
Дева.

Подхлѣзнах се като Давид и
паднах в блуд, и оскверних
се, но, Спасителю, умий и
мене със слъзи.

Нито слъзи, нито покаяние,
нито умиление няма у мене,
но Самичѣкъ Ти, Спасителю,
като Бог, ми дарувай това.

Аз погубих
първосъздадената моя
красота и благообразие, и
сега лежа гол и се срамувам.

Двѣрь твою не затвори мнѣ
тогда, гдн, гдн: но ѿверзи
мнѣ сѣю кающемъ твѣ.

Внѣшнѣ въздыханіа дѣшнѣ
моеа, и ѿчю моею прїимнѣ
капли слезе, и слезнѣ ма.

Члѣвколюбче хотѣи всѣмъ
спстнса, ты воззови
ма, и прїимнѣ ѣакъ блгъ
кающагоа.

Прпѣвз: Пресѣла вѣе, спснѣ
наса.

Бѣгородиченз: Пречѣла вѣе
дѣо, едина всепѣла, молнѣ
прилѣжнѣ, во ѣже спстнса
намъ.

Ирмосъ: Видите видите,
ѣакъ ѣзъ ѣсма вѣз: маннѣ
ѿдождивый, и водѣ и зѣ
камене источивый дрѣвле
вз пѣстыни людемъ
моимъ десницею единою, и
крѣпостю моею.

Господи, Господи, не
затваряй в оня час пред мене
Твоята врата, но отвори я за
мене, каещия се пред Тебе.

Спасителю, обърни
внимание на стенанията
на душата ми и приеми
слзите на очите ми и ме
спаси.

Човеколюбцо, Който
желаш спасението на
всички! Призови ме и, като
Благ, приеми мене, каещия
се.

Пресвета Богородице, спаси
нас!

Пречиста Богородице
Дево, единствена от всички
възпявана, усърдно се моли
да се спасим!

Ирмос: Видете, видете, че аз
сѣм Бог, Който в древност
като дѣжд излях манната и
в пустинята източих за Моя
народ вода от камъка чрез
едничката Моя десница и
сила.

ВИДИТЕ ВИДИТЕ, ЯКЪ АЗЪ
ЕСМЪ БГЪ: ВЪШАЙ ДУШЕ МОА
ГДА ВОПИЮЩА, И ОУДАЛИСА
ПРЕЖНАГЪ ГРѢХА, И БОИСА
ЯКЪ НЕВМЫТНАГЪ, И ЯКЪ
СЪДИИ И БГА.

КОМУ ОУПОДОБИЛАСА
ЕИИ МНОГОГРѢШНАА
ДУШЕ, ТОКМУ ПЕРВОМУ
КАИНУ, И ЛАМЕХУ ОНОМУ,
КАМЕНОВАВШАА ТѢЛО
СЛОДѢИСТВЫ, И ОУБИВШАА
ОУМУ БЕЗСЛОВЕСНЫМИ
СТРЕМЛЕНЬМИ.

БСА ПРЕЖДЕ ЗАКОНА
ПРЕТѢКШИ, О ДУШЕ! СНАД
НЕ ОУПОДОБИЛАСА ЕИИ, НИ
ЕНОВА ПОДРАЖАЛА ЕИИ, НИ
ЕНОВА ПРЕЛОЖЕНИЕМУ, НИ
ОВА: НО ЯВИЛАСА ЕИИ ОУБОГА
ПРАВЕДНЫХЪ ЖИЗНИ.

«Вижте, вижете, че Аз съм Бог!» Слушай внимателно, душо моя, Господа, казващ това: отстрани се от предишния грях и се бой от Господа, като от неподкупен Съдия и Бог.

На кого си се уподобила, душо многогрешна? Точно на древните Каин и Ламех, понеже с камъните на зли дела съсипа тялото си и уби ума си с безсловесни желания.

Ти, душо, премина покрай всички преди Закона, ала нито се оприличи на Сит, нито подражава на Енос, ни на Енох чрез духовно преселване, нито на Ной, но си остана чужда за живота на праведните.

Едина ѿвѣрзла єси хлѣви
гнѣва, вѣа твоегѡ, дѡше
моѡ, и потопила єси всѡ,
ѡкоже зѣмлю плѡть, и
дѣлнѡ и житїе, и превыла
єси внѣ спсїтельнагѡ
ковчѣга.

Припѣвъ: Прѣвнаѡ мѡти
марїе, моли вѣа ѡ насѡ.

Прѣвнаѡ: Всѣмѡ оусердїемѡ
и любѡвїю прїтекла єси
хрїстѡ, первыи грѣхѡ пѡтъ
ѡвращши, и вѡ пѡстынѡхѡ
непроходнѡмѡхѡ пнтѡющнѡхѡ,
и тогѡ чїстѣ совершѡющнѡхѡ
вѡжїественнѡхѡ зѡповѣднѡхѡ.

Слава, трѣенѡ:

Безначѡльнаѡ, неозданнаѡ
трѣце, нераздѣльнаѡ
єднннцѡ, кающаѡ мѡ
прїмнѡ, согрѣшнѡша спсї,
твоѡ єсмѡ создѡнїе, не
прѣзрнѡ: но пощаднѡ и нѡзѡвнѡ
ѡгненнагѡ мѡ ѡсѡжденїѡхѡ.

Ти сама, моя душо, си
отвори бездната с гнева на
своя Бог и с потоп удави -
както Той землята, - тялото,
делата и живота си, и
остана извън спасителния
ковчег.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

С цялото си усърдие и
любов ти прибягна към
Христа, като напусна
първия греховен
път и обитаваше в
непроходимите пустини,
и в чистота изпълняваше
Неговите божествени
заповеди.

Слава: Безначална,
несътворена Троице,
неразделна Единице,
приеми ме каещия се,
спаси ме, съгрешиха - аз
съм Твое създание, не ме
презираи, но пощади ме,
избави ме от осъждането
на огън.

И нынѣ, вѣгородиченъ:

Пречѣтаа влѣце,
вѣгородительнице, надеждо
къ тебѣ притекающихъ, и
пристанице същихъ въ бѣри,
млѣтвиаго и создателя и
сна твоего оумилостивн и
мнѣ млѣтвами твоими.

Пѣснь ѿ.

Ирмосъ: Оутверди гдѣи, на
камени заповѣдей твоихъ
подвигшееса сердце мое,
ѣкѡ единъ стѣ еси, и гдѣ.

Блгословѣнїа сїмова не
наслѣдовала еси дѣше
оканнаа: ни пространное
удержанїе, ѣкоже ѣфедъ
имѣла еси на земли
оставленїа.

Ѧ земли харранъ, изыди
ѡ грѣха дѣше моя,
гдѣи въ землю точашю
присноживотное нетленїе,
ѣже авраамъ наслѣдствова.

И сега: Пречиста
Владичице, Богородителко,
Надежда на прибыващите
къ Тебе и Пристан за
обзетите от буря, с Твоите
молитви склони на милост
и къ мене милостивия
Твой Създател и Син.

Песен 3.

Ирмос: Утверди, Господи,
колебаещото се мое
сърце върху камъка на
Твоите заповеди, защото
Ти единствен си Свят и
Господ.

Ти, окаяна душо, не
наследи Симовото
благословение, нито,
подобно на Яфет обширно
владение на земята, прошка
на греховете.

Излез от земята Харан,
душо моя, излез от греха и
иди в земята, където извира
вечноживо нетление и
която Авраам наследи.

Авраама слышала еси душе
моя, древле оставявша
землю отечества, и
вывша пришельца, сего
произволенію подражай.

Оуба мамврийскаго
оучредивъ патриархъ агглы,
наследствова по старости
шефтованіа ловитвѣ.

Исаака окаяннаа душе
моя, развѣвши новю
жертвѣ, тайно всеожженнѣю
гдѣи, подражай егѣ
произволенію.

Исмаила слышала еси,
трезвѣа душе моя,
изгнана ѣкѣ равинно
ѡрожденіе, виждь,
да не какѣ подобно
что постраждеш
ласкосердствѣющаи.

Припѣвъ: Прѣвнаа мѣти
маріе, моли бѣа ѡ насъ.

Ти си слушала, душе моя,
как в старо време Авраам
остави бащината си земля и
стана скитник. Подражай
на неговата решителност.

Патриархът, като
угости Ангелите под
Мамврийския дѣб,
обещание придоби на
старост, като улов.

Като узна, бедна моя душе,
как Исаак тайнствено е
принесен в нова жертва
всесьжение на Господа,
подражай на неговата
решителност.

Ти си слушала, душе моя,
как Измаил бе прогонен,
като рожба на робиня.
Внимавай, прочее, да
не претърпиш и ти
нещо подобно заради
сладокрастието си.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

Марин: Содержимъ ѣсмь
вѣрю, и треколнѣнемъ
согрѣшѣній, но самá ма
мáти нынѣ спси, и кз
пристанницѣ вѣѣственнаго
пока́нїа возведи.

Припѣвъ: Прѣвнаа мáти
маріе, моли б́га ѿ насъ.

Марин: Ра́бское молѣнїе и
нынѣ прѣвнаа принѣши
ко влгоу́тробнѣй мл́твами
твои́ми вѣѣ, ѿвѣрзи ми
вѣѣственнаа вхóды.

Слава, трѣенъ: Трѣ
прóста, неоздáнна,
безначáльное ѣстество,
кз трѣѣ пѣвáемаа
ѿпостáсеи, спси ны вѣѣроу
поклáющыаа держáвѣ
твоѣй.

И нынѣ, вѣгородиченъ: Ѹ
о́ца безлѣтна с́на, кз
лѣто вѣгородительнице
ненскѣсомвжнѣ родилá єси,
стрáнное чѣдо, пребы́вши дѣа
до́щи.

От бурята и мощните
вълни на грехове обзет
сѣм, майко; но ти сама
сега ме избави и доведи
в пристаницето на
божественото покаяние.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

Възнеси и сега,
преподобна, чрез твоите
молитви към милостивата
Богородица рабската ми
молба и отвори ми вход
към Бога.

Слава: Проста, несъздадена
Троице, безначално
естество, възпявано в три
Ипостаси, спаси нас, които
с вяра се прекланяме пред
Твоето могъщество.

И сега: От предвечен Отец
без мъж си родила във
времето Син, Богородице
- о дивно чудо! - и си Го
кърмила, пребъдвайки
дева.

ПѢСНЬ 4.

Ирмосъ: Оуслыша прѣрокъ
пришествіе твоє гдѣ, и
оубоахъ, ѣкво хощеши
ѡ дѣи родити, и
человѣкомъ явити, и
глаголаше: оуслышахъ слухъ
твоѣ, и оубоахъ, слава
силѣ твоєи гдѣ.

Тѣло ѡскверни, духъ
ѡкаля, всѣ ѡтрупихъ:
но ѣкво врачъ хрѣте, ѡбоа
покаяніемъ моимъ оуврачѣи,
ѡмыи, ѡчисти, покажи спсе
моѣ, паче снега чистѣйша.

Тѣло твоє и кровъ
распинаемый ѡ всѣхъ
положилъ єси слово: тѣло
оубо, да мѣ ѡбновиши:
кровъ, да ѡмыеши мѣ:
духъ же предалъ єси, да
мѣ приведиши хрѣте, твоему
родителю.

Песен 4.

Ирмос: Чу пророкъ за
Твоего идване, Господи, и
се уплаши, че ще се родиш
от Дева и на човеците
ще се явиш, и казваше:
„Чух вестта за Теб и се
уплаших“: слава на Твоего
всемогъщество, Господи!

Тялото ми е осквернено,
духът ми е изкалян, цял
съм изранен. Но като
Лекар, о, Христе, изцели
и двете чрез покаянието
ми; умий ме, очисти и ме
яви по-чист и от снега,
Спасителю мой!

Твоего Тяло и Кръв Ти,
Слово, при разпятието
Си принесе в жертва за
всички: Тялото - за да ме
обновиш; Кръвта - за да ме
умиеш; а Дух си предал, за
да ме заведеш, Христе, при
Твоя Отец.

Бодѣлаахъ ѣси спїсєніе посредеѣ
земли щєдре, да спїсємса.
вѣлю на дрєвѣ распѣлса
ѣси. ѣдємхъ затворєнный
ѡвєрзєса, горнаа и
дѡльнаа тварь, иазыцы вси
спїсєни покланяютса тебѣ.

Да вѣдетхъ мнѣ кѡпѣль, кровь
иа ребрхъ твоихъ, кѡпѣ
и питїе, источившее водъ
ѡставлєніа, да ѡбоудъ
ѡчищаюса, помазѡмса и
пїа: иако помазанїе и питїе
словє, животѡчнаа твоа
словєа.

Чашѡ црковь стажа, ребра
твоа живонѡснаа, иа
ниже свѣбьма намъ источи
токни, ѡставлєніа и разѡма,
во ѡбразхъ дрєвнааго и
новѡаго двоихъ кѡпѣ
завѣтѡвхъ, спїсє нашхъ.

Ти устрои спасение посреда
земята, Щедрый, за да се
спасим. Ти доброволно
се разпѣна на дрѣвото.
Заклѡченият Едем се
отвори, всяка твар на
небето и земята и всички
спасени народи Ти се
покланят.

Купел да ми бѣде кровта
из ребрата Ти и питие,
от което извира вода на
прошение, та двойно да
се очистя - с пиене и с
помазване: като помазване
и питие, Боже-Слово, са
Твоите животворни слова.

Като чаша прие Църквата
Твоите животворни
ребра, от които за нас
ти, Спасителю нашъ,
изля двойни струи - на
прошка и на разбиране, -
изобразяващи двата Завета,
стария и новия.

НѦГѦ ѢСМЪ ЧЕРТОГА, НѦГѦ
ѢСМЪ И БРАКА, КЪПНУ И
ВѢЧЕРИ: СВѢТІЛЬНИКЪ ОУГАСѢ,
ѦКЪ БЕЗЕЛЕЙНЫЙ, ЧЕРТОГЪ
ЗАКЛЮЧЕНЪ МНѢ СПѦЩУ,
ВѢЧЕРЪ СНѢДЕСЪ: ѦЗЪ ЖЕ ПО
РЪКЪ И НОУГЪ СВѦЗАНЪ, ВОНЪ
НИЗВѢРЖЕНЪ ѢСМЪ.

Слава, трѣченъ: Нераздѣльное
существомъ, неслитное
лицы, бгословлю тѣ,
трѣческое едно бжествѣ,
Ѧкѣ единоцрѣтвенное и
сопрѣтольное, копю ти
пѣснь великую, въ вѣшнихъ
трегубъ пѣснословимю.

И нынѣ, вгородиченъ: И
раждаеш, и дѣвствеш,
и превыкаеш обоюдѣ
естествомъ дѣа, рождѣйсѣ
обновляетъ законы
естества, оутрѣба же
раждаетъ нераждающа.
бгѣ и дѣже хощетъ,
повѣждаетъ естества
чинъ, творитъ бо, ѣлика
хощетъ.

Изгонен съм от чертога,
изхвърлен съм и от
брачния пир, и от вечерята;
светилникът ми, лишен от
елей, угасна; докато на съм
се предавах, чертогът беше
заклучен, вечерята свърши:
а аз, с вързани ръце и нозе,
съм изхвърлен навън.

Слава: По естество
неразделим и по Лица
несливаем, Теб, Троичен
Единен Боже, богословя,
като Един царуващ и
съвместно Владеещ, на
Тебе пея песента велика
във висините възпявана
тройствено.

И сега: И раждаш, и
пребъдаваш в девство, и в
двете естеството девствено
запаваш: от Теб Родилият
се обновява законите на
естеството, а Го ражда
утробата нераждаща.
Където Бог поиска, там
естественият закон се
превъзмогва, защото Той
върши всичко, каквото
пожелае.

ПѢСНЬ ҃.

Ирмосъ: ѿ ноши
оутреннююща, члѣвоколюбче,
просвѣти, молюся,
и настави и мене на
повелѣнія твоѧ, и научи
мѧ спсе, творити волю
твою.

Иакъ тѧжкѣи нравомъ,
фараонъ горькомъ быхъ
вѣко, ианни, и ямври,
дѣшю и тѣломъ, и
погрѣженъ оумомъ: но
помози ми.

Каломъ смѣсѣхъ
окаанный оумомъ, омыи
мѧ вѣко, баню моюхъ
слѣзъ, молю тѧ, плоти
моеѧ одеждѣ оубѣливъ йакъ
снѣгъ.

Ище испытаю моѧ дѣла
спсе, всѧкаго человека
превозшедша грѣхѣми
себѣ зрю, йакъ разумомъ
мвдрствѣи согрѣшихъ, не
невѣдѣніемъ.

Песен 5.

Ирмос: Човеколюбцо,
моля Ти се, просвети
мене, който от нощен час
в молитва подранява, и
настави ме с повеленията
Твои, и научи ме,
Спасителю, да върша
Твоята воля.

Колко ожесточен по
нрав станах с душа и
с тяло, - като Янний и
Ямврий горко робуващи
на фараона, - и умът ми
бе погълнат, но, Владико,
помогни ми!

Ума си потопих в калта,
окаян аз, но моля Ти
се, Владико, умий ме в
къпалнята на моите съзри
и одеждата на моята плът
направи снежнобяла.

Когато изпитвам делата си,
намирам, че с греховете си
аз съм надминал всички
човеци, защото съм грешил
с разумно съзнание, а не по
незнание.

Пошадѣ пошадѣ гдѣи,
созданіе твоє, согрѣшнѣхъ,
ѡслабѣ мнѣ, ꙗко
естествомъ чѣтый самъ
сѣи единъ, и инъ развѣ
тебѣ никтоже есть кромѣ
скверны.

Менѣ ради бгѣ сѣи,
вообразилъ еси въ мѣ,
показалъ еси чюдеса,
исцѣлилъ прокаженныя, и
разслабленнаго стагнувъ,
кровоточивыя токъ
оуставилъ еси спсе,
прикосновеніемъ ризъ.

Припѣвъ: Прѣбная мѣти
маріе, моли бгѣ ѡ насъ.

Прѣвныя: Стрѣи іорданскія
прешѣдши, ѡбрѣла еси
покой безволѣзненный,
плѣти сласти извѣжавши,
ѣже и насъ изми твоими
мѣтвами прѣбная.

Пошадѣ, Господи,
пошадѣ Своето създание:
съгрѣшихъ, прости ми,
защото само Ти си чист
по естество и освен Тебе
никой друг не е без порок.

Заради мене Ти, бидейки
Бог, си приел моя образ
и си извършил чудеса -
изцерявал си прокажени,
укрепявал си разслабени,
спрял си кръвотечението
на кръвоточивата чрез
допир до дрехата Ти.

Преподобна майко
Марію, моли Бога за нас!

След като премина река
Йордан, ти се сдобѣ с
покой безболѣзен, като
избяга от сладострастието
на плѣтта, от което и нас
избави, преподобна, чрез
твоите молитви.

Слава, трѣченъ: Тѣ трѣце
славимъ, единого бѣга,
сп҃сѣ, сп҃сѣ, сп҃сѣ еси ѿче,
снѣ, и дшѣ, прѣсто
существо, единиче прѣсно
покланѣмаѣ.

И нынѣ, вѣторѣченъ: Из
тебѣ ѡблечѣсѣ въ мое
смѣшеніе, нетлѣннаѣ
взмѣжнаѣ мѣти дѣо, бѣг
создѣвѣи вѣки, и соединѣ
сѣбѣ челоуѣческоє существо.

Пѣснь 5.

Ирмосъ: Возопѣхъ вѣмъ
сѣрдцемъ моимъ къ щѣдромъ
бѣгъ, и оуслыша мѣ ѿ аа
пренспѣднѣгъ, и возведѣ ѿ
тлѣи живѣтѣ мой.

Востѣни и поборѣ, ѣкѣ
исхѣсѣ амалика, плѣтскѣ
страсти, и гаваонѣты,
лѣстныѣ помысли прѣсно
повѣждающѣи.

Слава: Теб, Троице,
прославяме - Единия Бог:
Свят, Свят, Свят си Отче,
Сине, и Душе, просто
Существо, Единича, на
Когото вечно се покланят.

И сега: От Тебе, Нетленна,
Безмѣжна Майко Дево,
въ брѣнно то ми тѣло се
облече Создателят на
вековѣте Бог и съединѣ
със Себе Си човешкото
естество.

Песен 6.

Ирмос: От все сѣрце
извикахъ къмъ щѣдрѣ
Бог и Той ме чу от ада
прѣизпѣден и от погѣбѣ
живѣта ми изведе.

Вдѣгни се и воювай срещу
плѣтскѣте страсти, както
Иисус - срещу Амалик и
гаваонѣте, като всякога
пѣбеждаваш измамнѣте
помисли.

**Пренди времене текуще
естество, ѿкво прежде
ковчегъ, и земли оныя
вди во ѿдержани
ѿбѣтованиа души, вѣх
повелѣветъ.**

**ѿкво спсавъ еси Петра
возопивша, спси, предвари
мъ спсе, ѿ свѣрхъ избави,
протеръ твою рѣкъ,
и возведи изъ глубины
грѣховныя.**

**Пристанище тѣ вѣмъ
оутѣшноу, вѣко, вѣко хрѣтѣ:
но ѿ незаходимыхъ глубинъ
грѣхъ, и ѿчяниа мѣ
предвари въ избави.**

**Слава, трѣенъ: Трѣца есмь
проста, нераздѣльна,
раздѣльна личнѣ, и единица
есмь естествомъ соединена,
оцъ глаголетъ и снъ и
вѣжественный дхъ.**

**Богъ заповядва, душо:
прекоси течащото естество
на времето, както в
древностъ ковчегътъ премина
Йорданъ и завладей
обещаното.**

**Както спаси Петра, зовящъ:
„Спаси ме!“, побързай,
Спасителю, и мен да
избавиши отъ звяра, като
протегнешъ рѣката Си и да
ме изведешъ отъ дълбината
на грѣха.**

**Пристанище тихо Те зная,
Владико, Владико Христе!
Побързай да ме избавиши
отъ непроходимите
дълбочини на грѣха и
отчаянието.**

**Слава: Азъ съмъ Троица
проста и неделима,
разделена по Лица и
Единица, съединена
по естество, - така
свидетелствуватъ Отецъ, Синъ
и Божественный Духъ.**

И нынѣ, вѣтородиченъ:
Оутрѣба твоѧ вѣ
намъ роднѧ, коображенѧ
по намъ: ѣгоже ѣкѡ
создателя всѣхъ, молн
вѣе, да млтвамн твоимн
ѡправдимсѧ.

Тѧже, Гдн помнѧи,
трижды. Слава, и нынѣ:

Кондакъ, гласъ 5:

Дѡшѣ моѧ, дѡшѣ моѧ,
востѧни, что спнши; конѣцъ
приближаетсѧ, и ѣмашн
смѣтнннсѧ: воспрѧни оубѡ,
да пощадннхъ тѧ хртѡсѧ
вѣхъ, вездѣ снн, и всѧ
нсполнѧи.

И сега: Твоята утроба,
Богородице, ни роди
Бога, Който прие нашия
образ. Него, прочее, моли,
като Създател на всички,
да бъдем оправдани по
Твоите молитви.

След това: Господи,
помилуй, три пѣти. **Слава,**
И сега:

Кондак, гласъ 6.

Душо моя, душо моя!
Стани, защо спиш? Краят
се приближава и ще
изпаднеш в смут. Пробуди
се, прочее, за да те пощади
Христос Бог, Който
е навсякъде и всичко
изпѣлава.

ПѢСНЬ 3.

Ирмосъ: Согрѣшихомъ,
беззаконновахомъ,
неправдовахомъ предъ
тобою, ниже соблюдохомъ,
ниже сотворихомъ, якоже
заповѣдалъ еси намъ: но
не предаждь насъ до конца,
отцѣвъ бже.

Манасіева собралъ еси
согрѣшеніа и зволнѣемъ,
постыльши яко мерзости
страсти, и оумноживши
душѣ негодованіе: но тогѡ
покаленію ревнующи теплѣ,
стажн оумиленіе.

Ихаавъвымъ поревновала еси
сквернамъ, душѣ моѣ, оубы
мнѣ, была еси плотскѣхъ
сквернъ превывалище, и
создах срамленъ страстей: но
изъ глубины твоѣ въздохнѣ,
и глаголи въ грѣхѣ твоѣ.

Песен 7.

Ирмос: Съгрешиме,
беззакония и неправди
вършихме предъ Тебе:
ни то изпыльныхме, ни то
сторихме това, което Ти ни
беше заповядал: ала докрай
не ни оставяй, Боже на
отците ни.

Ти, душо, доброволно
си натрупа греховете на
Манасия, като си издигна,
като мерзки идоли,
страстите и умножи
негодуванието; но като
подражаваш горещо
на неговото покаяние,
придобий умиление.

Ти, душо моя, си проявила
ревност към Ахавовите
мерзости, уви! Ти стана
жилище на плътските
нечистотии и срамен
съд на страстите, но
въздъхни от дълбините
си и изповядай предъ Бога
своите грехове.

Заключи́ся тѣвѣ нѣо дѡшѣ,
и́ гла́дѡ вѣжій пострѣже
тѣ: ѣгда́ и́лїи́ дѣсѣ-
їтѣнина́ ѣкоже́ а́хаа́вѡ, не
покорі́ся словесѣ́мѡ и́ногдѣ:
но сара́фдїи́ оуподобі́всѣ,
напїтїи́ прѣрѣчѣ́ дѡшѣ.

Попалѣ́ и́лїа́ и́ногдѣ́ два́ци
пѣтъдесѣ́тъїзавѣ́лннѡхѡ,
ѣгда́ стѣднѣ́ прорѣки
погѡвѣ́, во ѡблїчѣ́нїе
а́хаа́во: но вѣ́гаи́
подрѣжѣ́нїа́ двою́ дѡшѣ́, и́
оупрѣ́плї́сѣ.

Сла́ва, трѣ́енѡ: Трѣ́
прѣста́, нераздѣ́льна́,
ѣдиносѡ́щна́, и́ ѣстество́
ѣдїно́, свѣ́тове́ и́ свѣ́тъ,
и́ стѣ́а трї́: и́ ѣдїно́ стѣ́о
поѣ́тъсѣ́ вѣ́х трѣ́ца. но коспѣ́и,
просла́вн живѣ́тъ и́ живѣ́тъ,
дѡшѣ́ всѣ́хѡ вѣ́а.

Затвори се за теб небето,
душо и глад по Бога те
обзе, както някога Ахав, за
гдето не послуша думите
на Тесвитянина Илия.
Но ти подражай на
Сарептската вдовица и
храни душата на пророка.

В древност Илия дважди
изгори по петдесет
служители на Йезавела,
след като за избличение
на Ахав погуби срамните
(лъже)пророци; а ти, душе,
недей да подражаваш на
двамата и бъди крепка.

Слава: Троице проста,
неделима, единосъщна и
едно естество - Светлини
и Светлина, и три Свети и
един Свят - така се възпява
Бог Троица, но възпей
и прославяй Живота и
Животите, душе - Бога на
всички.

И нынѣ, вѣгородиченъ:
Поѣмъ тѣ, бѣгословѣмъ
тѣ, покланѣемъ тѣ
вѣгородительнице: ѣкъ
нераздѣльныя трѣцы,
породилѣ еси единаго хрѣта
вѣга, и сама ѡвѣрзла еси
намъ свѣщымъ на землѣ
нѣнаѣ.

Пѣснь ѿ.

Ирмосъ: Егѡже вѡинства
нѣнаѣ славлѣтъ, и
трепещѣтъ херувѣмѣ и
серафѣмѣ, всѣко дыханѣе и
тварѣ, пойте, бѣгословѣте и
превозносите во всѣ вѣки.

Правосѣде спѣе помѣлѣи,
и избѣви мѣ огнѣ, и
прещѣнѣ, еже ѣмамъ на
сѣдѣ праведнѡ претерпѣти:
ѡслави мѣ прѣжде концѣ,
добродѣтелѣю и покаѣнѣемъ.

И сега: Възпяваме Те,
благославяме Те, на
Тебе се покланяме,
Богородителко, защото Ти
роди Единия Христа Бога
от неразделната Троица
и сама за нас, земните,
отвори небесните жилища.

Песен 8.

Ирмос: Този, Когото
небесните войнства
прославят и пред Когото
херувимите и серафимите
треперят - Него, всички
същества и творения,
възпявайте, благославяйте
и превъзнасяйте във
всички векове.

Правосѣдни Спасителю,
помилвай ме и ме избави
от огня, и от заплахата,
която справедливо трябва
да претърпя на Съда.
Облекчи ме преди края,
като ми дадеш добродетел
и покаяние.

Иѡкъ разбѡйникъ вопію ти:
помѡнїи мѡ. Иѡкъ пѣтръ
плѡчѣ горѣѣ: ѡслави ми
спсе. зовѣ Иѡкъ мытарь:
слезю Иѡкъ блѣдница. прїимѣ
моѣ рыданїе, Иѡкоже иногда
хананѣнно.

Гноенїе, спсе, ищѣлїи
смирѣнныѡ моѣѡ дѡшї:
ѣдїне врачѣ, плѡстырь мнѣ
наложїи, и елей и вїно,
дѣла покажїиѡ, оумиленїе со
слезѡми.

Хананѣю и ѡзъ подражѡѡ,
помилѡй мѡ, вопію, спсе
дѣдовъ: касѡѡѡ краѡ рїзы,
Иѡкъ кровотоѡїѡѡ: плѡчѣ,
Иѡкъ марїѡ и марїѡ над
лазаремъ.

Слава, трїченъ: Безначѡлне
Отче, спсе собезначѡлне,
оутѣшителю бл҃гїи, дше
правѡй: слѡва вѣїѡ
родителю, Отца безначѡлна
слѡве, дше живѡй и
зїждѡй, трїце ѣдїнице
помилѡй мѡ.

Като разбойника викам към
Тебе: „Спомни си за мене!“
Като Петър плача горчиво:
„Прости ми, Спасителю!“,
като митаря стена; като
блудницата проливам съззи;
приеми моето ридание,
както прие на хананейката.

Изцели, Спасителю,
гноенето на моята смирена
душа; Единствен Лекарю,
наложи ми пластир, елей и
вино - дела на покаяние и
умиление със съззи.

На хананейката подражавам
и викам към Сина Давидов:
“Помилвай ме!“ Допирам
се до Неговата дреха
като жената, страдаща от
кръвотечение; плача, както
Марта и Мария над Лазаря.

Слава, Троицен: Безначални
Отче, събезначални Сине,
Утешителю благ, Дух
на правдата, Родителю
на Словото, Слово на
безначалния Отец, Дух
жив и съзидаващ, Троице
Единице, помилуй ме!

И нынѣ, вѣгородиченз: Іѣкѡ
ѡ ѡбращенїѡ червленїицы
пречїтаѡ, оумнаѡ багрѣница
ѣммануїлеѡ, внѣтрѣ
ко чрѣвѣ твоѣмѡ плѡтъ
нѣсткѣѡ, тѣмже бѣѡ
воистиннѡ тѣѡ почитѣемѡ.

Пѣснь ѿ.

Ірмосъ: Безсѣмennaгѡ
зачѣтїѡ ржїтѡ несказѣнное,
мѣтрѣ безмѡжныѡ нетлѣненѡ
плѡдз: вѣжїѡ ко рождѣнїѡ
ѡбновлѣетѡ ѣстествоѡ.
тѣмже тѣѡ всїѡ рѡди,
їѣкѡ вѣгоневѣстнѡю мѣтрѣ,
правослѣвнѡ величѣемѡ.

Недѡгнїѡ сѣлѣѡ, нїщымѡ
блѡговѣствовѣше, хрїтѡсѡ
слово, врѣднѡю оубрачевѣ,
сѡ мѡитарїѡ їадѣше, со
грѣшникнѡ бесѣдовѣше,
їѡіровѡ дѣцѣре дѡшѡ
предѡмѣршѡю возвратнѡ
ѡсѡзѣнїемѡ рѡкнѡ.

И сега: Като от пурпурна
коприна, Пречиста, в
Твоята утроба се изтъка
духовна багреница, плътта
Емануилова и затова като
истинска Божия Майка те
почитаеме.

Песен 9.

Ирмос: Неизказано е
рождеството от безсеменно
зачатие; нетленен е
плодът на несъчетаната
с мъж Майка, защото
Божие раждане обновява
естеството. Затова всички
родове, като Богоневестна
Майка, православно Те
величаем.

Като изцеляваше
болестите, Христос - Бог
Слово, благовестеше на
сиромасите, Той излекува
сакатите, с митарите ядеше,
с грешните беседваше
и чрез допиране с ръка
възвърна на Яирова
дъщеря душата, която вече
беше я напуснала.

Митарь спсашеся, и блудница целомъдрствоваше, и фарисей хвалася ѿвждашеся: **Ѹ**вз оубо, ѿчисти мѧ: **Ѹ**ва же, помилуй мѧ. **с**ей же величашеся вопиѧ: **б**же, благодарю тѧ: и прочыя възъмныя глаголы.

Закхей митарь бѣ, но обаче спсашеся, и фарисей симонъ соблажнѧшеся, и блудница приимаше ѿстаивительная разрѣшенїѧ, ꙗко имѡшаго крепость ѿставляти грѣхѹ: **ю**же дѡшѣ потщисѧ подражати.

Блудницѣ, **Ѹ** окаянна дѡшѣ моѧ, не поревновѧла єси, **я**же приимши мѹра ѡлавѧстрх, со слезѧми мѧзаше нозѣ спсовѣ, **ѿ**трѣ же власѹ дребннхъ согрѣшенїй рѡкописанїе раздирѡущаго єѧ.

Митарят се спасяваше, блудницата живееше целомъдрено, а самохвалният фарисей бе осъден, защото първият викаше: “Бъди милостив към мене“, втората: „Помилвай ме!“, а фарисеят себе си възвеличаваше, говорейки: „Боже, благодаря Ти...“ и други безумни думи.

Закхей беше митар, но се спаси; Симон Фарисей се съблазни, а блудницата получи пълно опрощение от Онзи, Който има власт да прощава греховете - на нея, душо, побързай да подражаваш.

Не си проявила ревност, о, моя окаяна душо, като блудницата, която взе съда с мирото, със съзи помазваше и с косите си отриваше нозете на Спасителя, Който разкъса свитъка с греховете ѱ.

Грады, ѿмже даде
хрѣтосѣ бл҃говѣстїе, дѹше
моѹ, оубѣдала еси,
какѡ проклати быша.
оубоѿса оуказанїа, да
не вѣдешн ꙗкоже оны,
ѿхже содомлянѡмѣ бл҃го
оуподобивѣ, даже до ѿда
ѡсѣднѣ.

Да не горшаа еси дѹше моѹ,
ѿвнннса ѡч҃аанїемѣ хананѣн
вѣрѹ слышавшаа, е҃аже дщи
словоѣмѣ вѣннмѣ исцѣлїса:
снѣ дѣдовѣ, спснѣ ѿ менѣ,
воззовнѣ ѿз гл҃виннѣ с҃рдца,
ѿкоже она хрѣтѹ.

Слава, тр҃ченѣ: Оца
просл҃авнмѣ, сн҃а
превознесемѣ, вѣст҃венномѣ
дх҃ѹ вѣрнѡ поклонїмса,
тр҃цѣ нераздѣльнѣй
еднннцѣ по сѹществоѹ,
ѿкѡ свѣтѹ ѿ свѣтѡмѣ,
ѿ животѹ ѿ животѡмѣ,
животворѣщемѣ, ѿ
просвѣщающемѣ концѹ.

Ти знаеш, душо моя, как
бяха проклетн градовете, на
които Христос даде благата
вест: бой се от тоя пример,
да не пострадаш като тях,
които Владиката сравни със
содомляннте и ти осѣди на
ад.

Недей изпада в още по-
голяма мъка, о, душо моя,
чрез отчаяннето, но като
си слушала за вярата на
хананейката, чн҃ято дѣщеря
бе излекувана чрез Божието
слово, и ти извикай отдѣн
сърце: „Сине Давидов,
спаси и мен!“ - тѣй както тя
зовеше към Христа.

Слава: Да прославим Отца,
да превъзнесем Сина и
с вяра да се поклоним
на Божествения Дух -
неразделната Троица,
Единица по същество,
като на Светлина и (три)
Светлини, като на Живот
и (три) Живота, Която
животвори и просвещава от
край до край вселената.

И нынѣ, вѣгородичехъ:
Градъ твоѣ сохрани
вѣгородительнице пречитае,
вз тебѣ во сѣи вѣрнѣ
црѣтвѣи, вз тебѣ и
оутверждаеца, и тобою
повѣждаеи, повѣждаеца
всѣкое искушеніе, и
плѣнаеца ратники, и
проходитца послѣшаніе.

Припѣвъ: Прѣбне Отче
андрее, моли вѣа ѡ насъ.

Андрее честный, и Отче
треблженнейший, пастырю
критскій. не престаи
молѣца, ѡ воспѣвающихъ
та, да и званима вси
гнѣва, и скорби, и тлѣніа,
и прегрѣшеній безмѣрныхъ,
чтѣщи твою пѣмать
вѣрнѣ.

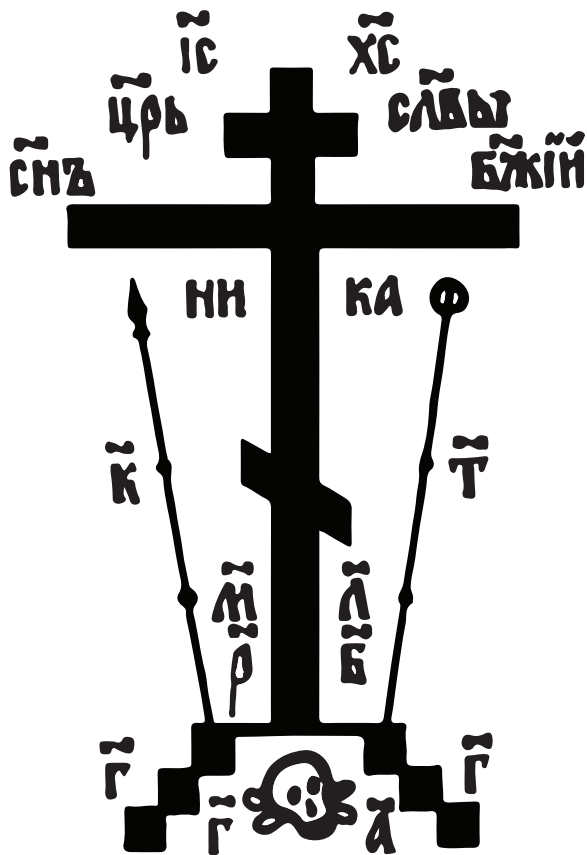
И сега: Пречиста
Богородителко! Пази Твоя
град, защото чрез Тебе
той с вяра царува, пак
в Тебе се и утвърждава;
и побеждавайки чрез
Тебе, той надмогва всяко
изкушение, пленява
воюващите (срещу него) и
управлява подвластните му.

Преподобни отче Андрее,
моли Бога за нас!

Андрее досточтимы, отче
преблагени, пастырю
Критски! Не преставай да
се молиш за ония, които те
възпяват, та да се избавим
от всеки гняв, скръб, гибел
и прегрешения ние, които
искрено почитаме твоята
памет.

Велікїй канонъ

четвертокъ

Велик канон

четвъртък

Βελίκῃ κανώνη
πρῖβναγω ὄτца нάшеγω
ἀνδρέα κρήτскаγω

Велик канон
на преподобния наш отец
Андрей Критски

Велик канон на преподобния наш отец Андрей Критски

Български превод:

<http://bulgarian-orthodox-church.org/rr/liturg/tripesnvp-01-vkanon.pdf>

© Фондация «Свети Седмочисленици»

София

2013

**Въ четвѣртѣкъ
пѣрвыѧ седмицы
сѣтѣхъ постѣвъ,
на повечѣрїи.**

**Творїмъ же на кїйждо
тропѣрь поклоны Ѣ,
глаголюще ѿ стѣхъ: Помїлѣй
мѧ бже, помїлѣй мѧ.**

**Велїкїй канѣнъ.
Гласъ Ѣ.**

Пѣснь ѧ.

**Ирмосъ, по двѣжды:
Помощникъ ѿ покровїтель
вѣстѣ мнѣ во спѣсїнїе: сїи
мой вѣхъ ѿ прослѣвлю ѣго:
вѣхъ ѿтца моего, ѿ вознесѣ
ѣго: славно бо прослѣвїсѧ.**

**Припѣвъ: Помїлѣй мѧ, бже,
помїлѣй мѧ.**

**В четвѣртѣкъ на
пѣрвата седмица на
светїя Велик пост,
на Повечерїето.**

**На всеки тропар правим
по три поклона и на всеки
стих: Помилуй ме, Боже,
помилуй ме.**

**Велик канон.
Глас шести.**

Песен 1.

**Ирмос: Помощник и
покровител Той ми бе
за спасение - Той е Бог
мой и ще Го прославя,
Бог на отца ми и ще Го
превъзнасям, задето славно
се прослави.**

**Припев: Помилуй ме,
Боже, помилуй ме!**

Агнче вѣиѣ, взѣмлаи грѣхѣ
всѣхъ, возми время ѿ мене
тяжкое грѣхѣвное, и ѣкѡ
блговѣрѣнъ, даждь ми
слѣзы оумилѣнїа.

Тебѣ припадаю ѣсе,
согрѣшихъ ти, ѡчисти
мѣ, возми время ѿ мене
тяжкое грѣхѣвное, и ѣкѡ
блговѣрѣнъ, даждь ми
слѣзы оумилѣнїа.

Не вниди со мною въ судъ
носѣ моѣ дѣлнїа, словеса
нзыскѣа, и исправлѣа
стремлѣнїа: но въ
щедрѣтахъ твоихъ презираѣа
моѣ лѣта, спси мѣ
всесильне.

Поканїа время, прихѡждѣ
ти создателю моему,
возми время ѿ мене
тяжкое грѣхѣвное, и ѣкѡ
блговѣрѣнъ, даждь ми
слѣзы оумилѣнїа.

Агнецо Божий, Който
вземаш греховете на
всички - сними от мене
тежкото греховно бreme и
като милосърден, дай ми
слъзи на умиление.

Иисусе, пред Тебе падам:
съгрѣших пред Теб, смили
се над мен, сними от мене
тежкото греховно бreme и,
като милосърден, дай ми
слъзи на умиление.

Не влизай в судъ с мене,
недей да претегляш делата
ми, да изследваш думите
ми, да изобличаваш
стремленията ми; но
презри по щедростта Си
злите ми дела и ме спаси,
Всесильний.

Време е за покаяние, при
Тебе ида, мой Създателю,
сними от мене тежкото
греховно бreme и като
милосърден, дай ми слъзи
на умиление!

Богáтство дѹшевное иждѣвъ
грѣхѡмъ, пѣствъ ѣсмь
добродѣтелей блгочестѣвѹхъ,
глáдствѹа же зовѹ: млѣти
подáтелю гдѣи, спсѣи мѣ.

Припѣвъ: Прѣвнаѣ мáти
маріе, моли бгá ѡ насъ.

Маріи: Приклѡньшиѣ
хрѣтѡвѹмъ бжѣственнѹмъ
закѡнѡмъ, къ семѹ
приствпѣла ѣси,
слáдостей неддержѣла
стремлѣнїѣ ѡстаѣвши,
и всáкъю добродѣтель
всєблгоговѣннѡ, ѣкѡ єдїнѹ
испрáвила єси.

Слáва, трѣенъ:
Прєсѹщєственнѣ трѣце, во
єдїнницѣ поклонѣемаѣ,
во змѣ времѣ ѡ менє
тáжкоє грѣхѡвное, и ѣкѡ
блгѡвѣровнѣ, дáждь мѣ
слѣзы ѡумилѣнїѣ.

Душевното богатство в
грехове разсипах и съм
лишен от благочестиви
добродетели, но страдайки
от глад зова: Дарителю на
милостта Господи, спаси
ме!

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

Като се покори на
Христовия божествен
закон, ти изостави
необузданите стремления
към удоволствията и
пристъпи към Христа, и
с всецяло благоговение
изпълни всички
добродетели като една.

Слава: Троице
вечностьсѣствующа, на
Която като на Бог Един
се кланяме, сними от мене
тежкото греховно бреме и
като благосърдечна, дай ми
сълзи на покаяние!

И нынѣ, вѣгородиченх: Бѣце,
надѣжде и предстательство
тебѣ поущихъ, возми бремя
ѡ мене тяжкое грѣхѡвое,
и ѡакъ влѣща читаа,
кающася прїими ма.

Пѣснь ѿ.

Ирмосъ: Видите видите,
ѡакъ азъ есмь вѣхъ, маннѣ
ѡдождивый, и вода и зъ
камене источивый древле
въ пустыни людемъ
моимъ, десницею единою, и
крѣпостию моею.

Иже оуби хъ, глаголетъ,
въ извѣ мнѣ, и юношѣ
въ стрѣпъ, ламехъ рыдалъ
копѣше, ты же не
трепещеши ѡ душѣ моѣ,
ѡкаляши плоть, и оумъ
ѡсквернивши.

Слава: Богородице,
надеждо и застъпнице на
ония, които те възпяват,
сними от мене тежкото
греховно бreme и като
чиста Владичица, приеми
ме в покаяние.

Песен 2.

Ирмос: Видите, видите,
че аз съм Бог, Който в
древност като дъжд излях
манната и в пустинята
източих за Моя народ вода
от камъка чрез едничката
Моя десница и сила.

«Аз убих мъж - казваше
Ламех с плач и ридание
- и си причиних рана,
убих младеж и си
причиних струеи». А
ти, о, моя душо, изобщо
не трепериш, макар да
си изкаляла плътта си и
осквернила ума си.

СТОЛПЪ ОУМЪДРИЛА ЕСИ
СОЗДАТИ СЪ ДУШЕ, И
ОУТВЕРЖДЕНИЕ ВОДРЪЗНИТИ
ТВОИМИ ПОХОТЪМИ, ЯЩЕ НЕ
БЫ ЗИЖДИТЕЛЬ ОУДЕРЖАЛЪ
СОВѢТЫ ТВОА, И НИЗВЕРГЛЪ
НА ЗЕМЛЮ ОУХИЩРЕНИЯ ТВОА.

С КАКЪ ПОРЕВНОВАХЪ
ЛАМЕХЪ, ПЕРВОМУ ОУВ-
ИЦѢ, ДУШЪ ЯКЪ МЪЖА,
ОУМЪ ЯКЪ ЯНОШЪ, ЯКЪ
БРАТА ЖЕ МОЕГО ПЧЕЛО
ОУБНЪВЪ, ЯКЪ КАИНЪ ОУБИИЦА,
ЛЮБОСЛАСТНЫМИ СТРЕМЛЕНИЯМИ.

ШДОЖДИ ГДЪ Ш ГДА ОГНЬ
ИНОГДА, НА БЕЗЗАКОНІЕ
ГНѢВАНЩЕЕ СОЖЕГЪ
СОДОМЛЯНЫ: ТЫ ЖЕ ОГНЬ
ВЖЕГЛА ЕСИ ГЕЕНСКИЙ, ВЪ
НЕМЪЖЕ ЯМАШИ, СЪ ДУШЕ,
СОЖЕЩИСА.

СТЪЛБЪ ти намисли да
изидаш, о, душо, и
твърда основа щеше да
поставиш на похотите
си, ако Творецът не беше
озаптил твоите замисли
и не бе съборил наземи
хитрите ти кроежи.

О, как станах ревнител на
Ламех, древния убиец, като
убих душата си, както той
уби мъжа, ума си, както
той - младежа; тялото си,
както убиецът Каин погуби
брата си, със собствените
сладострастни устреми.

В древност Господ
прати като дъжд огън
от Господа, за да изгори
отвратителното беззаконие
на содомляните, а ти,
душо, сама си разпали
геенския огън, в който ще
гориш.

Оу̀мзвѣхѣмъ, оу̀рѣнихѣмъ,
сѣ стрѣлы країїа
оу̀мзвѣвшиа мою̀ дѣшѣ ѿ
тѣло: сѣ стрѣпи, гноѣніа,
ѡмрачѣніа, вопїю̀тъ рѣны
самовольныхъ мою̀хъ
страстѣй.

Припѣвъ: Прѣвнаа мѣти
маріе, моли бѣга ѡ насъ.

Марін: Простѣрла ѣси рѣцѣ
твоѣ къ щедромѣ бѣгѣ,
маріе, въ бѣзднѣ зѡла
погрѣжѣемаа: ѿ ꙗкоже
петръ члѣвѣколюбнъ, рѣкѣ
бжѣественнѣю прострѣ, твоѣ
ѡбращѣніе всѣчески ѿскій.

Глава, трѣченъ:
Безначальнаа, неозданнаа
трѣце, нераздѣльнаа
ѣдинице, кающаа мѣ
прїимнѣ, согрѣшнѣша спсїи:
твоѣ ѣсмь создание, не
прѣзри, но пощади, ѿ ѿбѣви
мѣ ѡгненнаго ѡсѣжденїа.

Покрих се с рани и язви:
ето ги вражите стрели,
пронизали душата ми
и тялото ми, ето ги
струпеите, гнойните рани,
омрачението - крещят
язвите на самоволните ми
страсти.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

Тънейки в бездната на
злото, ти, Марийо, ръцете
си протегна към щедрия
Бог и Той - както на Петър
човеколюбиво - простря
към теб божествена ръка,
всячески искайки да се
обърнеш.

Слава: Безначална,
несътворена Троице,
неразделна Единице,
приеми ме каещия се,
спаси ме, съгрешилия - аз
съм Твое създание, не ме
презираи, но пощади ме,
избави ме от осъждането
на огън.

И нынѣ, вѣгородиченъ:

Прѣчѣтаѣ вѣлице
вѣгородитѣльнице, надеждо
къ тебѣ притекающѣхъ, и
пристанище свѣщихъ въ бѣри,
мѣтѣваго и создателя, и
сѣа твоего, оумилостиви и
мнѣ мѣтѣвами твоими.

Пѣснь ѿ.

Ирмосъ: Оутверди гдѣи, на
камени заповѣдей твоихъ
подвѣгшесѣ сердце мое,
ѣкъв единыхъ стѣхъ еси, и гдѣ.

Агарѣ дрѣвлѣ душѣ,
егѣптянынѣ оуподобиласѣ
еси, порабѣтившесѣ
произволѣниемъ, и рѣдши
новаго исмаила, прѣзорство.

ѣкъвлю лѣствицѣ развѣкла
еси душѣ моѣ, ѣвлѣемю
ѣ землѣ къ небесѣмъ,
почтѣ не имѣла еси вохѣода
твѣрда, вѣлочѣстѣа;

И сега: Пречиста
Владичице,
Богородителко, Надежда
на прибягващѣте къ Тебе
и Пристан за обзетѣте от
буря, с Твоите молитви
склони на милост и къ
мене милостивия Твой
Създатель и Син.

Песен 3.

Ирмос: Утверди, Господи,
колебаещото се мое
сърце върху камѣка на
Твоите заповѣди, защото
Ти единствен си Свят и
Господ.

Ти, душо, заприлича
на дрѣвната егѣптянка
Агар, понеже драговолно
се превърна на робиня
и роди нов Измаил -
дързостта.

Ти знаеш, душо моя, за
явената на Якова стѣлба
от земята до небето:
защо тогава не положи
благочѣстието за крепка
основа?

Слава, трѣченъ: Трѣце
прѣстѣа, несоздѣннаа,
безначальное ѣстество
въ трѣце пѣвѣемаа
ѹпостѣсей, спѣи ны вѣрою
покланѣющыаа держѣвѣ
твоѣй.

И нынѣ, вѣгородиченъ: ѿ
оца безлѣтнѣа сѣа, въ
лѣтѣ вѣгородителнице,
ненекѣсомвѣжнѣа родилѣ ѣи:
стрѣнное чѣдо, пребѣвши дѣа
долѣци.

Пѣснь д.

Ирмосъ: Оуслѣша прѣрокъ
пришѣствѣе твоѣ гдѣи, и
оубоѣа, ѣакъ хѣщешѣ
ѿ дѣа родитиа, и
человѣкъмъ ѣвѣитиа, и
глаголаше: оуслѣшахъ слѣхъ
твоѣи, и оубоѣахъ, слава
сѣлѣ твоѣй гдѣи.

Слава: Проста, несъздадена
Троице, безначално
естество, възпявано в три
Ипостаси, спаси нас, които
с вяра се прекланяме пред
Твоего могъщество.

И сега: От предвечен Отец
без мъж си родила във
времето Син, Богородице
- о дивно чудо! - и си Го
кърмила, пребѣдвайки
Дева.

Песен 4.

Ирмос: Чу пророкът за
Твоего идване, Господи, и
се уплаши, че ще се родиш
от Дева и на човеците
ще се явиш, и казваше:
„Чух вѣста за Теб и се
уплаших“: слава на Твоего
всемогъщество, Господи!

Врѣмѧ животѧ моего
мало, и исполнено болѣзней
и лѣкаствъ: но въ
покаянїи мѧ прїими, и
въ рѣшѣнїи призови, да не
бѣдѣ стѣжаниѣ, ни брѣшно
чуждѣмѣ, спсе, самъ мѧ
оущедри.

Царскимъ достѣинствомъ,
вѣнцѣмъ и багрянїцею
одеанъ, многоимѣнный
человѣкъ и прѣный,
богатствомъ кипѧ и стады,
внезапѣ богатства, славы
царства ѡбнищавъ лишїсѧ.

Ѹще праведенъ бѣше Ѹнъ, и
непороченъ паче всѣхъ, и не
оубѣже ловленїѧ лѣстїваго
и сѣти: ты же грѣхолоубивъ
сѣши Ѹкааннаѧ дѣшѣ, что
сотвориши, Ѹще челоуѣ ѡ
недовѣдомыхъ слѣчїтѣѧ
нантїи тебѣ;

Животът ми е
кратковременен и пълен
с горчиви и зли дела, но
приеми ме в покаяние и
призови ме чрез знание,
та да не стана плячка, ни
храна на чужденеца. Сам,
о, Спасителю, над мене се
смили!

Човекът, който бе
облечен в царски сан, с
венец и багреница, човек
многоимотен и праведен,
живеещ всред несметни
богатства и стада, внезапно
се лиши и от богатство,
и от слава и от царство и
стана сиромас.

Макар да беше праведен
и повече от всички
непорочен, той не избегна
уловката и примката на
лукавия; а ти, окаяна
душо, какво ще сториш
ти, грехолоубива, ако те
сполети внезапно нещо
неочаквано?

Высокоглаго́ливъз ны́нѣ ѣ́смь,
же́сто́къ же ѿ́ се́рдцемъ,
во́тщѣ ѿ́ все́, да не съ
фа́рїсе́емъ ѡ́сѣдиши мѧ́,
па́че же мы́тарѣво́ смире́нїе
пода́ждь ми́ е́ди́не ще́дре,
право́сѣде, ѿ́ семѸ́ мѧ́
сочнелѧ́.

Согрѣ́шнѣхъ, дога́днѣхъ со́сѣдѸ́
плѣ́ти моеѧ́, вѣ́мъ ще́дре:
но въ́ пока́нїи мѧ́ прї́имѧ́,
ѿ́ въ́ ра́зѸ́мъ призовѧ́, да не
вѣ́дѸ́ стѣ́жани́е, ни бра́шно
чѸ́ждемѸ́, спѣ́е, са́мъ мѧ́
оу́ще́дри.

СамонстѸ́канъз въ́хъ
стра́стѣми́, двѣшѸ́ мою́
вредѧ́ ще́дре, но въ́
пока́нїи мѧ́ прї́имѧ́, ѿ́
въ́ ра́зѸ́мъ призовѧ́, да не
вѣ́дѸ́ стѣ́жани́е, ни бра́шно
чѸ́ждемѸ́, спѣ́е, са́мъ мѧ́
оу́ще́дри.

Високопарен съм сега
в словата, сърцето ми
кораво е - напусто и
навсуе; не ме осъждай с
фарисея, Правосъдний, но
дай ми повече от всичко
смирението на митаря,
едничък Щедрый, и
причисли ме с него.

Извърших грях, за зло
употребих съда на плътта
си, зная, Щедрый! Но в
покаяние ме приеми и
призови ме чрез знание,
та да не стана плячка, ни
храна на чужденеца. Сам,
о, Спасителю, над мене се
смили!

Сам идол бях на себе си
чрез страстите, вредейки
на душата си, о, Щедрый!
Но в покаяние ме приеми
и призови ме чрез знание,
та да не стана плячка, ни
храна на чужденеца. Сам,
о Спасителю, над мене се
смили!

Не послѣшахъ глагола твоего,
преслѣшахъ писаніе твоё
законоположника: но въ
покаяніи мѣ приими, и
въ разумѣ призови, да не
будѣ стыжаніе, ни бранно
чуждѣмъ, спсе, самъ мѣ
оущедри.

Припѣвъ: Прѣбная мѣти
маріе, моли бѣа ѡ насъ.

Маріи: Великихъ безмѣстїи
во глубинѣ низвѣдшиа,
неудержима была еси, но
востекла еси помысломъ
лучшимъ, къ крайнѣй
дѣланїи їакѣ добродѣтели
преславно, аггльское
естество маріе, оудививши.

Слава, трѣченъ: Нераздѣльное
существомъ, неслитное
лицы, бѣгословлю тѣ
трѣческое єдино бжество,
їакѣ єдиноцарственное и
сопретѣльное, вопїю ти
пѣснь великую, въ вѣшнихъ
трегвѣхъ пѣснословимъ.

Гласа Ти не послушах, не
постыпвах по Писанието
Твое, Законодателю! Но
в покаяние ме приими и
призови ме чрез знание,
та да не стана плячка, ни
храна на чужденеца. Сам,
о, Спасителю, над мене се
смили!

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

Пропаднала на дъното
на крайни безобразия, ти
бе необузdana; ала обзета
от възвишен помисъл, ти
преславно възлезе на върха
на добродетелите чрез
крайни подвизи, Марийо,
като учуди даже ангелското
естество.

Слава: По естество
неразделим и по Лица
несливаем, Теб, Троичен
Единен Боже, богословя,
като Един царуващ и
сѣвместно Владеещ, на
Тебе пея песента велика,
въ висините възпявана
тройствено.

И нынѣ, вѣтородиченъ: И
раждѣши, и дѣтвѣши,
и пребывѣши ѿбоудѣ
естествомъ дѣа: рождѣнъ
ѿновлѣтъ законъ
естества, ѿтроба же
раждѣтъ нераждѣющаа.
вѣхъ и дѣже хощетъ,
повѣждѣтъ естества чинъ:
творитъ во елика хощетъ.

Пѣснь 5.

Ирмосъ: ѿ ноши
ѿтрянюща, члѣвколюбче,
просвѣти, молюсѣ,
и настѣви и мене на
повелѣнїа твоѣ, и навчи
мѣ спсе, творити волю
твою.

И изъ снчѣщю подражѣи ѿ
дѣше, прїиди, припадѣи къ
ногѣма иисовыма, да тѣ
исправитъ, и да ходиши
правѣ стезѣи гдѣни.

И сега: И раждаш, и
пребѣдваш в девство, и в
двете естествово девствено
запаваш: от Теб Родилїят
се обновява законите на
естествово, а Го ражда
утробата нераждаща.
Където Бог поиска, там
естественїят закон се
превзмогва, защото Той
върши всичко, каквото
пожелае.

Песен 5.

Ирмос: Човеколюбецо,
моля Ти се, просвети
мене, който от нощен час
в молитва подранява, и
настави ме с повеленията
Твои, и научи ме,
Спасителю, да върша
Твоята воля!

Душо, подражавай на
прегърбената! Ела, падни
в нозете Иисусови, да те
изправи Той и да можеш
да ходиши право по
пътеките Господни.

Аще њ клáдъзъ єсѣ глѣбóкѣй
вѣко, њсточѣ мѣ вóдѣ њзѣ
пречѣстѣхъ твóиѣхъ жѣлѣхъ,
да ѣакѡ самарѣнѣнѣ, не
кѡтомѣ пѣѣѣ жáждѣ: жѣзѣни
вó стрѣѣѣ њсточáешѣ.

Слôамѣ да вѣдѣтѣ мѣ
слѣзы мóѣ, вѣко гдѣи,
да оумѣю њ ѣзѣ зѣѣницы
сѣрдѣца, њ вѣждѣ тѣ оумнѡ,
свѣтѣ прѣвѣчнѣ.

Припѣвѣз: Прѣвѣнѣ мáти
маріѣ, молѣ бѣа ѡ нáсѣ.

Маріѣ: Несравнѣннѣмѣ
желáнѣемѣ всебóгáтѣмѣ, дрѣвѣ
вóзжелѣвѣши поклóнѣтѣсѣ
жѣвóтнóмѣ, спóдóбѣлѣсѣ
єсѣ желáнѣа, спóдóбѣ оумѣ
њ менѣ оумлѣчѣтѣ вѣшнѣа
слáвы.

Слáва, трѣченѣ: Тѣ
трѣце слáвнѣмѣ, єдѣнáго
бѣа, стѣзѣ, стѣзѣ, стѣзѣ єсѣ
ѡчѣ, снѣ њ дшѣ, прóбѣстѣ
свѣстѣвò, єдѣнѣце прѣсѣнѡ
поклáнѣемѣ.

Макар и да си Кладенец
дѣлбок, Владико, ала вода
ми дай от недрата Си
пречисти, та пиейки, да не
жадувам нивга вече, като
Самарянката, защото Ти си
изворѣт на живите води.

Съзите да ми бѣдат
Силоам, Владико Господи,
та да умия и аз гледеца
на сѣрцето си и Тебе да
сѣзра с ума си, Светлина
прѣвѣчнѣ!

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

С желание безмерно ти,
пребогата (майко), пожела
да се поклониш на дѣрвото
на живота и жаждата ти
беше утолена! Но удостой
и мене да се сдобия сѣс
славата небеснѣ!

Слава: Теб, Троице,
прославяме - Единия Бог:
Свят, Свят, Свят си Отче,
Сине, и Душе, просто
Сѣщество, Единица, на
Кòгòтò вѣчно се поклáнѣт.

И нынѣ, вѣтородиченъ: Изъ
тебѣ ѡблечѣся въ мое
сѣмѣшеніе, нетлѣннаа
везмѡжнаа мѣти дѣво, вѣхъ
создѣвѣи вѣки, и соединѣи
себѣ челоуѣческоє сѣстество.

Пѣснь 5.

Ирмосъ: Возопѣхъ всѣмъ
сѣрдцемъ моимъ къ щедромъ
вѣхъ, и оуслыша мѣ ѡ ѡда
прениподнаго, и возведѣ ѡ
плѣнъ живѡтъ мой.

Изъ сѣмъ, спсе, юже
погубилъ єси дрѣвле
царскю драхмъ, но вжегъ
свѣтилъникъ прѣтѣхъ твоегѡ
слоуе, взыщи и ѡвръщи
твоѡ ѡбразъ.

Востани и повори, ѡакъ
исидеъ амалика, плотскѣа
страсти, и гавашниты,
лѣстныа помыслы, приену
повѣждающѣи.

Припѣвъ: Прѣвнаа мѣти
маріе, моли вѣа ѡ насъ.

И сега: От Тебе, Нетленна,
Безмѡжна Майко Дево, в
бренното ми тяло се облече
Създателят на вековете Бог,
и съедини със Себе Си
човешкото естество.

Песен 6.

Ирмос: От все сърце
извикахъ къмъ щедрѣи
Бог и Той ме чу от ада
преизподен и от погибелъ
живота ми изведе.

Спасителю, азъ съмъ онаа
царска драхма, която в
древностъ Ти изгуби, но,
о, Слово, като запалишъ
свѣтилника на Твоя
Предтеча, подири и намери
Своя образъ.

Стани и победи, както
Иисусъ победи Амалѣк,
плътските страсти, като
всякога побеждавашъ и
гавашниците - измамните
помисли.

Преподобна майко Марію,
моли Бога за насъ!

Марин: Да страстѣй пламень
оугасиши, слезъ капль
источила еси присно мар-
иѣ, душею распалѣема, и хже
благодать подаждь и мнѣ
твоємѹ рабѹ.

Припѣвъ: Прѣвнаа мѣти
мариѣ, моли бѣа ѿ насъ.

Марин: Безстрастїе нѣное
стѣжѣла еси, крайнимъ
на землѣ житїемъ мѣти.
тѣмже тебѣ поущымъ,
страстѣй избѣвннѣ
мѣтвѣми твоимѣ, молиа.

Слава, трѣченъ: Трѣца ѣмь
проста, нераздѣльна,
раздѣльна личнѣ, и едїница
ѣмь естествомъ соединѣна,
оцъ глаголетъ и снъ и
бжественный дхъ.

И нынѣ, вѣродиченъ:
Оутрѣба твоѣа бѣа
намъ роднѣ, коображѣна
по намъ: егѣже ѣкѡ
создѣтелъ всѣхъ, моли
бѣе, да мѣтвѣми твоимѣ
ѡправднѣмъ.

За да угасиш жарта на
страстите, ти непрестанно
си проливала слъзи,
Марийо, с пламенееща
душа: дарувай и на мене,
твоя раб, такава благодат!

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

Безстрастие небесно си
приела чрез най-прекрасно
на земята житие, о, майко;
затуй моли се и ония,
които те възпяват, от
страстите да се избавят!

Слава: Аз съм Троица
проста и неделима,
разделена по Лица и
Единица, съединена
по естество, - така
свидетелствуват Отец, Син
и Божественият Дух.

И сега: Твоята утроба,
Богородице, ни роди
Бога, Който прие нашия
образ. Него, прочее, моли,
като Създател на всички,
да бъдем оправдани по
Твоите молитви.

Тѣже, Гдѣ помѣлѣи,
трижды. Слава, и нынѣ:

Кондакъ, гласъ 5:

Дѣшѣ моѣ, дѣшѣ моѣ,
востани, что спѣши; конецъ
приближается, и ѣмаши
смертѣти: воспрани оубо,
да пощадитъ тѣ хрѣтоу
бѣгъ, вездѣ сѣи, и всѣ
исполнѣи.

Пѣснь 3.

Ирмосъ: Согрѣшихомъ,
беззаконновахомъ,
неправдовахомъ предъ
тобою, ниже соблюдохомъ,
ниже сотворихомъ, якоже
заповѣдалъ еси намъ: но
не предаждь насъ до конца,
отцевъ бже.

След това: Господи,
помилуй, три пъти. Слава,
И сега:

Кондак, глас 6.

Душо моя, душо моя!
Стани, защо спиш? Краят
се приближава и ще
изпаднеш в смут. Пробуди
се, прочее, за да те пощади
Христос Бог, Който
е навсякъде и всичко
изпѣва.

Песен 7.

Ирмос: Съгрѣшихме,
беззакония и неправди
вършихме предъ Тебе:
нищо изпѣлнихме, нищо
сторихме това, което Ти ни
беше заповѣдал: ала докрай
не ни оставяй, Боже на
отците ни.

Исчезоша дніи мої, ѣкѡ
сѡніе востающаго: тѣмже
ѣкѡ ѣзекіа слезю на лѡжи
моѣмъ, приложити ел мнѣ
лѣтѡмъ жнвотѣ. но кій
и сѣѣа предстанетъ тебѣ
дѡше, ѣще не встѣхъ бѣхъ;

Припадаю ти, и приношѣ
тебѣ, ѣкоже слезы глаголы
моѣ: согрѣшихъ, ѣкѡ
не согрѣши блѡдница, и
беззакѡнновахъ, ѣкѡ иныи
никтоже на землі: но
оущѣдри вѣко, творѣніе твое,
и воззові мѣ.

Погрѣбохъ ѡбразъ твоїи, и
растлїхъ заповѣдь твою,
всѣ помрачїел добрѡта,
и страстьми оугасїел,
спїсе, свѣщѣ: но оущѣдрїе
воздѣждь мнѣ ѣкоже поетъ
дѣдъ, радѡванїе.

Стопиха се дните ми, както
снят на пробуждащїа се,
затуй на одѣра си, като
Езекия, аз лея слези, да
ми се дадат още години да
живея; но кой ли Исаия за
теб ще се застъпи, душо,
ако не Бог на всички!

Падам в нозете Ти и Ти
принасям вместо слези
тия думи: “Съгрѣших,
както не съгрѣши дори
блѡдницата, и в беззаконїе
живях тѣй, както никой
друг на тоя свят! Ала смили
се, о, Владико, над Своето
сзданїе и възвѣрни ме (от
злото)!“

Погрѣбах Твоя образ и
Твоята заповѣд потѣпках,
помръкна цялата ми хубост
- от страстите свещта
угасна, о, Спасителю! Ала
смили се и радостта - както
Давид говори в песента си
- ми вѣрни!

Вѣратнѣа, покайнѣа, ѿкрый
сокровѣннаа, глаголи бѣ
всѣа вѣдѣущемѣ: ты вѣси
моѣа тѣинаа, ѣдине спсе: но
самъ мѣ помнѣи, ꙗкоже
поѣтъ дѣдъ по мѣти твоѣи.

Припѣвъ: Прѣвнаа мѣти
маріе, моли бѣа ѿ насъ.

Марін: Возопѣвши къ
прѣчтѣи бѣгомѣри, пѣрвѣе
ѿринѣла ѣси неистовство
страстѣи, нѣжно
стѣжajúщнхъ, и пограмѣла
ѣси врагѣа запѣншаго: но
даждь нынѣа помѣщъ ѿ
скѣрби, и мнѣ рабѣа твоѣмѣ.

Припѣвъ: Прѣвнаа мѣти
маріе, моли бѣа ѿ насъ.

Марін: Ёгѣже возлюбѣла
ѣси, ёгѣже возжелѣла ѣси,
ёгѣже рѣди плѣтъ изнѣрѣла
ѣси прѣвнаа, моли нынѣа
хрѣта ѿ рабѣхъ: ꙗкѣ да
мѣтивъ бѣвъ всѣмъ намъ,
мѣрноѣ состоѣннѣе дѣрѣтъ
почитajúщымъ ёгѣ.

Назад върни се, (душо)
покай се, открий си
тайните дела, разкрий ги
на всезнаещия Бог: „Ти
знаеш всички мои тайни,
Спасителю единствен! Ала
Сам ме помилвай - както
Давид говори в песента си -
по милостта Си!“

Преподобна майко Марийо,
моли Бога за нас!

Към Пречистата Божия
Майка ти викна, отначало
отбѣгна вилнежа на
страстите, що насилно
измѣчват (душата), и в срам
потопи врага, що те беше
оплел: но дай помѣщ сега
всред скѣрбите и на мен,
Твоя раб!

Преподобна майко Марийо,
моли Бога за нас!

Този, Когото възлюби,
Когото избра, за Когото
измѣчи плѣтта си, Него -
Христа, моли сега за рабите
ти, та като излее над всички
ни милост, мир и покой
да дарува на тия, що Го
почитат.

Слава, трѣтенъ: Трѣце
прѣстѣла, нераздѣльнаа,
ѣдинобщнаа, ѿ ѣстество
ѣдино, свѣтлове ѿ свѣтѣхъ,
ѿ сѣа трѣхъ, ѿ ѣдино сѣо
поѣтеа бгѣхъ трѣца, но
воспѣи, прослави, живѣти ѿ
животѣхъ, дѣше, всѣхъхъ бгѣа.

И нынѣ, вѣторѣченъ:
Поѣмъ тѣа, бгѣсловѣмъ
тѣа, поклонѣемъ тѣи
вѣторѣченънице, ѿкъ
неразлѣчнѣа трѣцы породилѣ
ѣсѣ ѣдинаго хрѣста бгѣа, ѿ
самѣа ѿвѣрзла ѣсѣ намъ
свѣщамъ на землѣ невѣснаа.

Пѣснь ѿ.

Ирмосъ: Ѣгоже вѣннства
нѣнаа славатъ, ѿ
трепещѣтъхъ херувѣимъ ѿ
серафѣимъ, всѣко дыханѣе ѿ
твѣрь, поѣте, бгѣсловѣте ѿ
превозносѣте во всѣхъ вѣки.

Слава: Троице проста,
неделима, единосѣчна и
едно естество - Светлини
и Светлина, и три Свети и
един Свят - така се възпява
Бог Троица, но възпей
и прославѣй Живота и
Животите, душо - Бога на
всички.

И сега: Възпяваме Те,
благославѣме Те, на
Тебе се поклонѣме,
Богородителко, защото Ти
роди Единия Христа Бога
от неразделната Троица
и сама за нас, земните,
отвори небесните жилища.

Песен 8.

Ирмос: Този, Когото
небесните войнства
прославѣт и пред Когото
херувимите и серафимите
треперѣт - Него, всички
сѣщества и творения,
възпяватѣ, благославѣте
и превѣзнасѣте въ
всички векове.

Слѣзнью спсе стклянницѣ,
ѣкѡ мýро истоцаваа
на главѣ, зовѣ ти ѣкоже
бл҃вднїца, мл҃ти ѣщѣаа,
мольбѣ приношѣ, ѣ
ѡстѡвлѣнїе прошѣ прїѣти.

Ѣще ѣ никтѡже, ѣкоже ѣзѣ
согрѣши тѣбѣ, но ѡбѣче
прїимѣ ѣ менѣ, бл҃говтрѡбне
спсе, стрѣхомѣ каюшасѣ, ѣ
любѡвїю зовѣща: согрѣшнѣх
тѣбѣ ѣдїномѣ: помїлѣи мѣ
мл҃тнїе.

Пощадї спсе тѡе создѣнїе,
ѣ взыши ѣкѡ пѣстырѣ
погнѣшее, предѡврѣ
завлѣждаго, восхнѣти ѡ
вѡлка, сотѡрї мѣ ѡвчѣ на
пѣстѣ тѡнѣх ѡвѣцѣ.

Ѣдѣ сѣдїе сѣдешн ѣкѡ
бл҃говтрѡбенѣ, ѣ покѣжешн
стрѣшнѣ слѣв тѡнѣ спсе:
Ѣ какѡвнѣ стрѣхѣ тогдѣ!
пѣшн горѣщн, вѣсмѣ
вѡлшымсѣ нестерпнѣмагѡ
сѣднѣща тѡегѡ.

Изливайки до дѣно
сткленїцѣ със слѣзи,
както блуднїцѣ - върху
главѣ Ти съдѣ с мирѡ,
към Тебѣ викам като неѣ,
дирещѣ милѡст, принасям
Ти молбѣ и прося да получа
прошкѣ!

Макар и никѡй да не е
грешн пред Тебѣ като
мен, но прїемн и мен,
Спасителю добросѣрдечн:
със стрѣх се кѣя и с любѡв
зова: „Пред Теб еднїчкнн аз
сѣгрешн, помїлѡвѣ мѣ, о,
Милѡстивн!“

Пощадн, Спасителю,
сѣзданїето Сн, като Пѣстнр
погнѣналн потѣрсн, пред
зѡлуденнн побѣрзѣ, от
вѡлкѣ гѡ изтрѣгнн, стѡрн и
мен ѡвчѣ на пасбнщето сред
ѡвцете Тѡнн!

Кѡгато, о, Сѣднѣ, Ти седнешн
като милѡсѣрд и стрѣшнѣ
Сн слѡвѣ, Спасителю, явнш:
о, колкѡ стрѣшно ще е! -
пѣщѣ пѣмтн, вснчкн са в
стрѣх пред непѡдкупнѡто
Тѡе сѣднїще.

Припѣвъ: Прѣвнаѧ мѧти
маріе, моли бѣга ѡ насъ.

Марін: Свѣта незаходимагѡ
мѧти, тѣ просвѣтивши,
ѡ ѡмраченїѧ страстїей
разрѣши. тѣмже вшѣдши
въ дѣловнѡю бѣгодѧть,
просвѣти маріе, тѣ вѣрнѡ
восхвалѧющыѧ.

Припѣвъ: Прѣвнаѧ мѧти
маріе, моли бѣга ѡ насъ.

Марін: Чѣдо нѡво видѣвъ,
оужасашесѧ бжѣственнѡй
въ тебѣ коїстиннѡ мѧти
зѡсіма: ѧггѧ во зрѧше
во плѡти, ѡ оужасомъ вѣсь
нѡполнѧшесѧ, хрѣта поѧ во
вѣки.

Слѧва, трѣченъ: Безначѧльне
Ѡче, сїе собезначѧльне,
оутѣшителю бѣгїи, дшѣ
прѧвий: слѡва бжїѧ
родїтелю, Ѡца безначѧльна
слѡве, дшѣ живїи ѡ
знїждѧи, трѣце едїнице,
помїлуй мѧ.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

Майката на незалязващата
Светлина те просвети и
от тъмата те освободи на
страстите; затуй, след като
влезе в благодатта духовна,
о, Марио, теб вярно
хвалещите просвети!

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас! Видял туй ново
чудо, в благоговеен страх
пред тебе, майко, стоеше
божественият Зосима,
понеже ангел в плът той
виждаше и от боязън цял
бе завладян, възпявайки
Христа во веки.

Слава: Безначални Отче,
събезначални Сине,
Утешителю благ, Дух
на правдата, Родителю
на Словоето, Слово на
безначалния Отец, Дух
жив и съзидаващ, Троице
Единице, помилуй ме!

И нынѣ, вѣгородиченз: Іѣкѡ
ѡ ѡбращенїѡ червленїцы
пречїтаѡ, оумнаѡ багрянїца
ѣммануїлеѡ, внѣтрѣ
ко чрѣвѣ твоѣмѡ плѡтъ
нѣсткѡсѡ. тѣмже вѣѡ
воистиннѡ тѡ почитѡемѡ.

Пѣснь ѡ.

Ирмосъ: Безсѣмннагѡ
зачѡтїѡ ржїтѡ несказѡнное,
мѣтрѣ безмѡжныѡ неплѣненѡ
плѡдз: вѣжїѣ ко рожденїѣ
ѡбновлѡетѡ ѣстествоѡ.
тѣмже тѡ всї рѡди,
їѡкѡ вѣгоневѣстнѡю мѣтрѣ,
правослѡвнѡ величѡемѡ.

Оумлрднѡсѡ спїсї мѡ,
сїѣ дѣдовѡ помїлѡѡ,
вѣснѡющыѡсѡ слѡвомѡ
нѣсцѣлївнѡ, гласѡ же
вѣговѣтрѡбннѡ ѣкѡ
разбѡйникѡ мнѣ рцѡ: ѡмїнѡ
гласѡлю тѣбѣ, со мнѡю
вѣдѡши вѡ рѡнѡ, ѣгда прїндѡ
ко славѣ моѣѡ.

И сега: Като от пурпурна
коприна, Пречиста, в
Твоята утроба се изтъка
духовна багреница, плътта
Емануилова и затова като
истинска Божия Майка те
почитаем.

Песен 9.

Ирмос: Неизказано е
рождеството от безсеменно
зачатие; нетленен е
плодът на несъчетаната
с мъж Майка, защото
Божиято раждане обновява
естеството. Затова всички
родове, като Богоневестна
Майка, православно Те
величаем.

Давидов Сине, милостив
бъди, спаси ме и помилвай
ме Ти, Който бесноватия
със слово изцели! С глас
милосърден, като на
разбойника, кажи и на
мене: „Истина ти казвам,
с Мен ще бъдеш в рая,
когато дойда в славата Си!“

Разбойникъ ѡглаголоваше
тѣ, **разбойникъ** вѣгловаше
тѣ, **ѡба** во на крѣстѣ
свѣдѣста: но **ѡ** вѣгловѣне,
ѡкв вѣрномѣ **разбойникѣ**
твоемѣ, **познавшемѣ** тѣ
вѣга, **и** мнѣ **ѡвѣрзи** двѣрѣ
славнагѡ **крѣтва** твоегѡ.

Тѣарь содрогашесѣ
распинаема тѣ **вѣдѣщи**,
гѡры **и** **каменѣа**
страхомѣ **распадахѣсѣ**,
и **землѣ** **согтрагашесѣ**,
и **ѡдѣ** **ѡбнажашесѣ**, **и**
соумрачашесѣ **свѣтѣ**
во днѣ, **зрѣ** **тебѣ** **ѡ**нѣ
пригвождѣна **ко** **крѣстѣ**.

Достѡйныхѣ **покаѣнѣа**
плодѡвѣ **не** **нѣстажѣ** **ѡ** **менѣ**:
ѡбо **крѣпостѣ** **моѣ** **во** **мнѣ**
ѡсвѣдѣ, **сѣрдце** **мнѣ** **дѣрѡ**
прѣснѡ **сокрѡшенноѣ**, **нищетаѣ**
же **дѣхѡвнѣю**, **да** **сѣ** **тебѣ**
принесѣ, **ѡ**кв **прѣятнѣю**
жѣртѣвѣ, **ѣдѣне** **ѡ**нѣ.

Единият **разбойник**
хулеше Те, а **другият**
наричаше Те **Бог**, (**макар**)
и **двамата** **на** **крѣста** **покрай**
Тебѣ **да** **висяха**; но, **о**,
Милосѣрдний, **като** **на**
верния **Ти** **разбойник**,
който **позна** Те **като** **Бог**, **и**
на **мене** **отвори** **вратите** **на**
славното **Си** **царство**!

Потрѣпваше **творението**,
докле Те **гледаше**
разпѣнат, **разпадаха** **се**
планини **и** **камѣни**, **земята**
се **тресеше** **с** **тях** **и** **адѣт**
опустяваше, **а** **светлината**
дневна **сливаше** **се** **с** **мрака**,
докле Те **гледаше**, **Иисусе**,
прикован **на** **Крѣста**!

Достѡйни **плодове** **на**
покаяние **недей** **от** **мен** **да**
тѣрсиш, **защото** **силата** **ми**
пресѣхна; **сѣрдце** **навеки** **дай**
ми **съкрушено**, **с** **духовна**
нищета, **та** **тях**, **Спасителю**
единствен, **да** **Ти** **принасям**
като **приятна** **жертва**!

Съдѣ мой, и вѣдче мой,
хотѣи пакѣ прѣити со
ѧглы, съдѣти мѣрѣ всемѣ,
мѣтвѣнымъ твоимъ ѡкомъ
тогда видѣвъ мѣ, пощади
и оущѣдри мѣ иже, паче
всѣакоу естествоу чловека
согрѣшивша.

Припѣвъ: Прѣбнаѣ мѣти
маріе, моли бѣа ѡ насъ.

Маріи: Оудивѣла еси
всѣхъ страннѣмъ житіемъ
твоимъ, ѧгловъ чины,
и чловековъ соборы,
невещественноуживши, и
естество прешѣдши: иже,
ѧко невещественна
ногама вшѣдши маріе,
иорданъ прешла еси.

Припѣвъ: Прѣбнаѣ мѣти
маріе, моли бѣа ѡ насъ.

Съдия мой и Сърцеведец
мой! Ти пак ще дойдеш
с ангелите да съдиш
мирозданието цяло;
тогава щом ме видиш
с милосърден взор, о,
Иисусе, пощади ме и
смили се над мене, който
в греха надминах цялото
човешко естество.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

С необичайното си
житие ти всички удиви:
и ангелските множества
и сборите човешки,
като живя безплатно и
надмогна естеството, - с
такова житие, Марийо,
като с нозе безплатни ти
стъпи върху река Йордан и
прекоси я.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

Жарін: Оумілоствн
создатель ѿ хвалѣщихъ
тѣ, прѣннаѣ мати,
нзбавитисѣ ѿ словленій
н скорбей ѿкрестъ
нападающихъ: да
нзбавишесѣ ѿ напастей,
возвеличимъ непрестанно
прославленнаго тѣ гдѣ.

Припѣвъ: Прѣне ѿтче
андрее, моли бѣга ѿ насъ.

Андрю: Андрее честный,
н ѿтче преблженнѣйшій,
пастырю критскій, не
престай молясѣ ѿ
воспѣвающихъ тѣ: да
нзбавимсѣ всѣ гнѣва
н скорби, н тлѣнїѣ, н
прегрѣшеній безмѣрныхъ,
чтѣщїи твою памѣть
вѣрно.

Склони към милост нашия
Създател, преподобна
майко, над хвалещите
те: да ни избави от
злострадания и скърби,
врѣхлитащи ни отвсякъде,
та като се спасим от
напастите, да величаем
непрестанно Господа,
Който те е прославил.

Преподобни отче Андрее,
моли Бога за нас!

Андрее досточтими, отче
преблажени, пастырю
Критски! Не преставай да
се молиш за ония, които те
възпяват, та да се избавим
от всеки гняв, скръб, гибел
и прегрешения ние, които
искрено почитаме твоята
памет.

Слава, трѣченъ: Оца
просла́вимъ, сѣа
превознесѣмъ, вѣ́стѣннѣмъ
дхъ вѣ́рнѣ поклонѣмъ,
трѣ́цѣ нераздѣ́льнѣй,
ѣ́дннцѣ по сѣ́ствѣ,
ѣ́кѣ свѣ́тъ ѿ свѣ́тѣмъ,
ѿ живѣтъ ѿ живѣтъмъ,
живѣтворѣ́щемъ ѿ
просвѣ́щѣ́емъ концы.

И нынѣ, вѣ́городиченъ:
Гра́дъ тво́й сохрани
вѣ́городичѣ́льницѣ прѣ́тъмъ:
въ тебѣ́ въ сѣ́й вѣ́рнѣ
цѣ́рствѣ́й, въ тебѣ́ ѿ
оутвѣ́рждѣ́етъ: ѿ тво́ю
повѣ́ждѣ́й, повѣ́ждѣ́етъ
всѣ́кое ѿсѣ́шеніе, ѿ
плѣ́нетъ рѣ́тники, ѿ
прохѣ́дитъ послѣ́шаніе.

Слава: Да прославим Отца,
да превъзнесем Сина и
с вяра да се поклоним
на Божествения Дух -
неразделната Троица,
Единица по същество,
като на Светлина и (три)
Светлини, като на Живот
и (три) Живота, Която
животвори и просвещава
от край до край вселената.

И сега: Пречиста
Богородителко! Пази Твоя
град, защото чрез Тебе
той с вяра царува, пак
в Тебе се и утвърждава;
и побеждавайки чрез
Тебе, той надмогва всяко
изкушение, пленява
воюващите (срещу него) и
управлява подвластните му.